

Preot dr. LEON DURĂ
TEATRU

Consilieri editoriali:
dr. Melania Dură
Alexandru Dură

*Coperta și tehnoredactare
computerizată:*
Valentin Pițigoi

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
a României**

DURĂ, LEON

Teatru / Leon Dură - Râmnicu Vâlcea:
Logos, 2004

128 p.; 20 cm

ISBN 973-86946-0-4

© Editura LOGOS Râmnicu Vâlcea

Preot dr. LEON DURĂ

Teatr u

Editura LOGOS
Râmnicu Vâlcea, 2004

«Suprimați arborele autentic pe care-l puseserăți pe scenă, suprimați tonul natural și veți ajunge să suprimați de asemenea și actorul. Și asta se va întâmpla într-o zi și îmi place să văd că unii directori de teatru se cam gândesc chiar de pe acum la așa ceva... Suprimați actorul și veți lua realismului grosolan mijlocul de a înflori pe scenă. Nu va mai fi nici un personaj viu în care să fie vizibile slăbiciunile și fiorii trupului. Actorul va dispărea, în locul său vom vedea un

*personagiu fără viață - care va purta, de
vreți, numele de „Supramarionetă” până când
își va fi câștigat unul mai glorios.»*

Edward Gordon Graig
De l'Art du Théâtre, 1911

**«Mai întâi suntem comuniști
și apoi evrei»**

STOICA-COHN
„Securitatea și Evreii (II)”

CÂNTAREA FIILOR LUI MOISE

Piesă într-un act

PERSOANELE:

JUDECĂTORUL

NAVI - acuzatul, tânăr evreu
evlavios

PAVEL - avocatul acuzatului

OG - acuzatorul

DAN - tânăr evreu eliberat din
închisoare

MARIA - mama lui Navi

MERIBEI - evreu reîntors din Israel

GRETA - femeie ușoară

MILIȚIANUL - omul momentului

(GARDIANUL)

PANGLICĂ - cerșetorul

O sală de tribunal din provincie. Pe banca acuzaților, tânărul Navi. În picioare, Pavel, avocatul acuzatului. La pupitru: Judecătorul și grefiera. La stânga, OG, acuzatorul. În fundul sălii, milițianul de serviciu; ține în mână o armă de foc. Începe procesul.

SCENA 1

JUDECĂTORUL:

Are cuvântul avocatul acuzatului!

(vorbește în timp ce-și șterge fruntea cu o batistă)

PAVEL:

Tovarășe președinte! Onorată instanță!
Acuzatul de astăzi e nevinovat!

(se ridică și ripostează OG)

OG:

Greșeală, Onorată instanță! Greșeală! ...
Acuzatul de astăzi se face vinovat de
încălcarea legilor în vigoare în Statul nostru
Socialist.

*(gesticulează și lasă intenționat să i se
vadă cravata roșie)*

(intervine Pavel)

PAVEL:

Ascult cu luare aminte acuza adusă
acestui tânăr evreu; și este adevărată! Dar...
(este întrerupt din nou de OG)

OG:

Nici un dar! Spune că s-a lăsat prostit de
propaganda sionistă!... Așa și-a tocit de mers
și unghiile, în încercarea lui de a trece ilegal
granița țării.

JUDECĂTORUL:

Linște, vă rog! Dacă nu vă controlați
expunerile, nu o să știm pe unde ne aflăm!...
(izbucnește acuzatul)

NAVI:

Avocatul D-voastră e de vină! N-a spus
Dumnealui că m-am lăsat prostit de
propaganda sionistă?
(se apropie de el milițianul)

GARDIANUL:

Stai jos rapid, dacă nu vrei să-ți pun
cătușele!...
(acuzatul îl ascultă)

JUDECĂTORUL (către gardian):

Tu nu știi decât să muști? De ce ai rămas
cu degetul pe trăgaciul armei? Sau vrei să-l
împuști?

(gardianul luă poziția de dreptși și plecă spre fundul sălii)

Are cuvântul acuzatorul OG!
(strigă judecătorul încruntând din sprâncene)

OG:

Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român nu a întrevăzut nici o potecă pentru trădători. E îngrozitor ce a vrut să facă acest tânăr; dar sunt gata să-i arăt drumul cel bun. Căci noi avem în țară belșug, și acest belșug aparține tuturor cetățenilor. Și noi, cetățeni de baștină, să fugim de țara asta mândră, ne alungați de nimeni? Și nici nu trebuie să spunem că nu-i destul de mare și bogată; ce învățăm noi din grija Partidului, arătată față de noi zi de zi? De aceea a pornit să rățăcească inculpatul spre o țară a nimănui?

(se ridică avocatul acuzatului)

PAVEL:

Da! E o țară bună pentru noi; chiar și pentru el; dar trebuie să înțelegem că nu a făcut altceva, decât să încerce să ajungă în țara strămoșilor lui.

(scăpat de sub privirea gardianului, se apropie de masa judecătorului un cerșetor)

PANGLICĂ:

Sunt cerșetor bre... dac-am fi oameni, am avea milă și de unii ca mine. Ce-am făcut de nu-mi dați și mie un leu? Bre!

(se ridică judecătorul)

JUDECĂTORUL:

Dar știi un lucru, trepădușule? Mergi și cere gardianului.

(gardianul se apropie de el în fugă)

GARDIANUL:

Dobitocule, mai ești aici?!

(intervine acuzatul)

NAVI:

Cu ce v-a supărat?... Așa vă arătați grija față de cetățeni?

(se aude vocea Judecătorului)

JUDECĂTORUL:

Liniște, vă rog!

(de spaimă, acuzatul cade pe scaun)

Fiți mai concis; spuneți de ce este acuzat tânărul Navi?

(se uită în ochii lui OG)

OG:

Noi îi urâm pe evrei! Nu trebuie să vă reamintesc că ei sunt cei care vorbesc la postul de radio „Europa Liberă”; sunt dușmanii Comunismului!

(îl întrerupe Judecătorul)

JUDECĂTORUL:

Acuzatul are ceva de spus?

(în timp ce-și suflă nasul)

NAVI (*nervos*):

Sunteți judecător? Ba! Dimpotrivă, vă înșelați pe Dumneavoastră înșivă când dați ascultare unui om care vorbește cu patimă... Sunt și eu om ca și Dumneavoastră și am făcut și datorii față de această țară și nu le-am prea plătit, la fel ca Dumneavoastră...

(îl întrerupe acuzatorul)

OG (*vorbește cu patimă*):

Te-ai prefăcut în cetățean onest și ai dat ocol Țării; te-ai folosit de pământul ei ca loc de odihnă și nimic mai mult!... Ai impresia că regimul capitalist din Israel poate să-ți ofere case și pământuri? O să vă mănânce arabii pe toți! De ce ați plecat de acolo?

(intervine avocatul apărării)

PAVEL (*atent la ceea ce spune*):

Onorată instanță! Acest om, acuzatul, nu a făcut altceva decât să încerce să ajungă în Țara moșilor și strămoșilor lui; această faptă nu are nimic de a face cu bunul mers al societății noastre socialiste. Este drept, încercând să treacă frontiera țării fără pașaport, în mod fraudulos, dar pentru această faptă a stat nejudecat în închisoare timp de șapte luni. Cred că-i ajunge!

(intervine judecătorul, cere mamei acuzatului să vorbească)

MARIA *(se ridică sfioasă și cu lacrimi în ochi; vorbește rar și blând):*

Mari necazuri mi-a pricinuit fiul meu... De când a fost arestat, în casa mea totul merge rău...

(este întreruptă de acuzator)

OG:

N-ai știut să-l educi! Nu l-ai dojenit de mic!... Ce fel de mamă ești?

MARIA:

Ba, l-am îmbăiat când venea de la școală, l-am sărutat; dar recunosc că am greșit spunându-i de unde au venit părinții lui... De pe lângă Marea Roșie... Din Țara Sfântă.

(intervine din nou OG)

OG:

Deci, recunoști că l-ai învățat greșit? Și ce vreți voi acum, să vă dăm drumul, și după aceea să luptați împotriva Comunismului? Nu! Nu vi se va permite în veci.

(îl întrerupe judecătorul)

JUDECĂTORUL *(foarte amabil):*

Tovarășe OG, nu te grăbi cu sentința; procesul încă nu s-a terminat, continuă, tovarășă Maria!

MARIA:

Poate că aveți dreptate tovarășe acuzator; căci scrie în Carta neamului meu: „Pentru că ați greșit înaintea Mea... Numai de departe vei vedea pământul pe care Eu îl dau fiilor lui Israel, dar de intrat nu vei intra în pământul acela.” Poate că aveți dreptate...

(izbucnește în plâns)

OG *(cât se poate de nervos):*

Statul Israel este un stat artificial, clădit pe pământul palestinienilor. Voi nu aveți ce căuta acolo; ai înțeles?

(ridică vocea și amenință cu pumnul)

(protestează avocatul apărării)

PAVEL:

Obiectez, Tovarășe Judecător! Obiectez!
Acuzatorul caută să intimideze părțile.
Obiectez!

*(intră din nou în sală Panglică,
cerșetorul)*

PANGLICĂ:

Dați-mi un leu, bre! Nu degeaba! Vă las
câinele acesta în schimb. Hai, fiți creștini
buni!...

(sare judecătorul de pe scaun)

JUDECĂTORUL:

Gardian! Aruncă-l afară din sală; bagă-l
la arest!

*(gardianul împinge de la spate pe
cerșetor și-l scoate afară din sală.
Judecătorul scoate batista și își șterge
fruntea. Oftează adânc...)*

SCENA 2

*Judecătorul cere să se prezinte martorii
celor două părți. Acuzatorul prezintă ca
martor pe Meribei, evreu reîntors din Israel.
Este invitată și Greta, fiica lui Meribei, care
ține în brațe un copil de doi ani.*

JUDECĂTORUL:

Are cuvântul acuzatorul!

(judecătorul împinge dosarul, fără să vrea, jos pe ciment; se împrăştie filele din dosar pe sub masă şi pe sub scaune)

OG:

Tovarăşe Preşedinte, Statul nostru Socialist a fost trădat! Acuzatul, el, cel ce n-a iubit Societatea Socialistă şi s-a hrănit din câmpurile mănoase ale acestei Ţări (ridică în văzul tuturor o hartă; o arată şi spre cei din sală), s-a rupt de obiceiul străbunilor; că: „Fie pâinea cât de rea, tot mai bine e-n Ţara ta!” Şi-a călcat cuvântul de soldat! (strigă şi arată că mâna spre stema partidului). Cu viclesug a încercat să treacă graniţa, să iasă din Ţară, pentru a ne da pe seama neamului nelegiuit; cel ce duşmăneşte Societatea noastră dreaptă. Acum, a venit timpul să-l pedepsim pe acest vânzător de Neam şi Ţară.

(gâfâie şi se uită cu dispreţ spre acuzat)

JUDECĂTORUL *(satisfăcut):*

Apărarea are ceva de spus?

PAVEL:

Onorată Instanţă, Tovarăşul Navi este vinovat! Îşi plânge acum fapta săvârşită. Dar în nici un moment nu s-a gândit că ar putea aduce prejudicii ţării noastre, societăţii socialiste. Țin în mână carnetul de membru

de partid al acestui tânăr evreu român în vârstă de 26 de ani.

Este adevărat că frecventa sinagoga... Dar câți dintre românii ortodocși nu sunt, în același timp, și membri de partid și creștini practicanți? Tânărul acuzat a vrut să ajungă la Zidul plângerii, să-și jelească neamul răspândit peste mări și țări.

(este oprit brutal de către acuzator)

OG:

Aveți grijă cum vă exprimați; un fiu al Partidului Comunist nu poate vorbi astfel: simpatizați cu sioniștii! Nu se poate! E prea de tot! E trădare!

PAVEL:

Nu încercați să mă scoateți din lumea mea! a avocaților; nu încercați să scoateți ochii unor oameni nevinovați, invocând o imaginară dragoste de țară și popor. Ne intimidați cu vorbe grele și vă hrăniți cu gloria moșilor noștri, ca și cu-n fruct al pierzaniei. Să stăm pe loc și să cugetăm ca niște prieteni: fapta săvârșită de tânărul inculpat rămâne inofensivă pentru bunul mers spre socialismul multilateral dezvoltat. Așa că trebuie iertat!... Trebuie.

OG:

Eu nu v-am fost potrivnic nicicând!... V-am ascultat! Căci și de la dușmani poți învăța un lucru înțelept!... Dar dacă ne-am născut pe aceste locuri și am crescut pe socoteala Statului Socialist, nu se admite să devenim trădători! Dorința acuzatului de a cunoaște cum e viața, cum e traiul pe la capitaliști, precum și hotărârea lui de a trăi în Israel, e o ofensă de neiertat adusă Statului nostru Socialist.

(se ridică precipitat acuzatul)

NAVI *(galben la față și cu vocea aproape pierdută):*

M-au chemat strămoșii mei, m-a chemat „Cântarea lui Moise”, tovarășe avocat; trebuia să-i ascult; înțelegeți!...

OG:

Tovarășe! Nu înțeleg nimic din toată idioțenia asta! Să-mi vorbești mie despre Moise? Auzi o concepție greșită despre lume și viață!... Tot ce vedem, cât pot cuprinde ochii, este numai materie, tovarășe; lasă deoparte ideile astea învechite! Și cât privește prosperitatea din Israel, rog pe tovarășul Judecător să cheme martorul Meribei; evreu reîntors de curând din această așa zisă „Țară Promisă”.

(se ridică judecătorul care încă mai caută pe jos foi din dosarul acuzatului)

JUDECĂTORUL:

De necrezut! Peste închipuire! Ați adus aici, în fața inculpatului, un astfel de martor?
(privește spre acuzat și dă din cap)

OG:

Întocmai, Tovarășe Judecător! Întocmai! Să-l auzim; să spună cum a trăit și ce a văzut acolo, în Israel, în cei doi ani cât a stat departe de noi, de Socialism.

MERIBEI *(un fost activist de partid. Lasă să i se vadă lacrimi în ochi):*

Nu pot să vorbesc; așa de mare e durerea mea! Dar nu-mi calc cuvântul dat în fața tovarășului OG, care, și el, ca și mine, este evreu...

(sare ca ars acuzatorul)

OG:

Lasă gluma! Spune tot ce ai de spus, căci binele ce tu ni-l vei aduce va fi în folosul întregii noastre Societăți Socialiste!...

(se ridică apărarea)

PAVEL:

Obiectez, Tovarășe Președinte, Obiectez!
Martorul se deconspiră; nu este un om care
încearcă să spună adevărul.

MERIBEI:

Mă jur că nu-mi calc cuvântul!

PAVEL:

Așa să fie!

(intervine Judecătorul)

JUDECĂTORUL:

Liniște! Am spus că are cuvântul
acuzarea; apărarea să aștepte!

(își șterge fruntea cu batista)

MERIBEI:

Am plecat în Israel, nu chemat de sângele patriarhilor, cum încearcă să se justifice acuzatul. Am plecat acolo pentru un trai mai bun; să văd o lume nouă, căci așa vedeam cu slaba mea minte când ascultam „Vocea Americii” și „Europa Liberă”. Dar ce-am văzut acolo: oameni cu tichiuțe pe cap, care nu te lăsau să te plimbi pe stradă sâmbăta; arabi care te așteptau la colț de stradă cu pumnalul în mână, și o lipsă mare de locuri de muncă. Acesta este capitalismul mult visat, Tovarășe Președinte de Instanță.

(îl oprește acuzatorul)

OG:

Oprește-te, ca să-l facem să înțeleagă și pe tânărul nostru: Ai auzit tinere inculpat ce te așteaptă în Israel?

NAVI:

Așa o fi, eu nu știam...

(cu voce scăzută)

(îl oprește OG)

OG:

Ești un neștiutor! Și, pe deasupra, nepăsător!

NAVI:

Iertată să-mi fie intervenția; și voi sunteți nepăsători la cuvintele lui Moise: „Popor nechibzuit și fără de minte, au nu este El tatăl tău, Cel ce te-a zidit, te-a făcut și te-a întemeiat?”

(intervine mândru și semeț acuzatorul)

OG:

Tovarășe Președinte! Lăsați să vorbească și fiica martorului, căci văd că acest tânăr inculpat este pierdut pentru Societatea noastră Socialistă Multilateral Dezvoltată.

(râde și tușește)

JUDECĂTORUL:

Să vorbească martora Greta!

GRETA (*vorbește ținând în brațe un copil*):

Mi-este jenă să vă istorisesc cum mi-am pierdut fecioria... Eram poftită la masă, într-o casă ridicată pe pământurile confiscate de la arabi; sărbătoream nașterea unui prunc. De bucurie, mă afumasem puțin; îndeajuns însă, să nu mai pot face deosebirea între un evreu și un palestinian. Ceilalți invitați încă nu mâncaseră... Deodată mi-a venit ideea să ies la aer. Crezând că-i ziuă, eu am pornit spre locuința noastră, spre Tel Aviv. Dar n-am apucat să trec bine autostrada: un tânăr, cu părul creț și negru, m-a lovit pe la spate... Eu am căzut, strigând: Ajutor, Ajutor! Mă violează!... Rezultatul îl țin în brațe!

(*se preface că plânge*)

(*intervine acuzatorul*)

OG:

Ne spui, tu, acum, tinere acuzat, cum este viața în Israel? Cum ai fi pedepsit pe arab? Hai, spune!

NAVI (*impresionat evident de cele relatate, deschide din nou Tora și citește*):

„Veseliți-vă, voi, ceruri, împreună cu El și vă închinați Lui, toți îngerii lui Dumnezeu! Veseliți-vă, neamuri, împreună cu poporul Lui și să se întărească toți fiii lui Dumnezeu! Căci

El va răzbuna sângele robilor Săi și va răsplăti cu răzbunare vrăjmașilor Săi și celor Ce-L urăsc le va răsplăti și va curăța Domnul pământul poporului Său!"

(pune privirea în pământ și tace)

(intervine din nou acuzatorul)

OG:

Precum vedeți, Tovarășe Președinte, mai înainte, toți îl credeam neștiutor, dar acum, priviți cât este de mistic; priviți cât este de pierdut pentru cauza noastră; a Socialismului Multilateral Dezvoltat. Cer condamnarea inculpatului; cer să fie închis pentru trădare!

(se ridică judecătorul)

JUDECĂTORUL *(fără să pară surprins, își trece mâna peste chelie):*

Da, da, înțeleg! Dar va trebui să ascultăm și apărarea!...

(cu voce prefăcută)

SCENA 3

Acuzatorul părăsește grăbit sala de procese. Avocatul acuzatului aduce ca martor pe Dan.

JUDECĂTORUL:

Apărarea mai are ceva de spus? S-au pronunțăm sentința?

(se șterge cu batista pe frunte)

PAVEL:

Precum se știe, tovarășe Președinte, și potrivit uzanței, apărarea trebuie să fie ascultată; nimeni nu jură în fața instanței, ci doar martorul adevărat... și noi avem unul!

JUDECĂTORUL:

Mai departe, mai departe! Nu ne ameți cu drepturi imaginare; întâi de toate, clientul dumitale se face vinovat de trădare. Dar să vă ascultăm, tovarășe!

PAVEL:

Luăți-ne în seamă și pe noi, tovarășe Președinte! Ascultați adevărul deplin, cu privire la firea și caracterul acestui acuzat. Aflați mai întâi că s-a comportat ca un cetățean de nădejde al acestei țări. Și iată mai multe dovezi: – după ce i-a fost respins dosarul care îi permitea să susțină examenul de admitere la Facultatea de Drept din capitală, s-a angajat ca strungar la Uzinele „23 August”.

(se deschide cu putere ușa și intră precipitat în sală acuzatorul)

OG:

Ce să mă fac, tovarășe Președinte, ce să mă fac! Mereu am probleme cu stomacul!...

JUDECĂTORUL:

Nu ești Dumneata de vină, ci alimentele consumate!

(trage aer în piept și zice):

Și acum, ce facem?

OG:

Nimic nu se va face fără dreptate; adevărul îl cunoaștem!

(se uită la acuzat ca la un neputincios)

JUDECĂTORUL *(vorbește răstit):*

Are cuvântul apărarea!

PAVEL:

Mă simt dator să istorisesc cele întâmplate cu acuzatul... După cum am mai spus: Nu este un trădător! Cum susține acuzarea; nici chipul nu-l arată!... Când a lucrat în uzină, s-a remarcat ca fiind un conștiincios muncitor. Singura vină care i se aducea, a fost aceea că a refuzat în repetate rânduri să devină membru de partid, dar în cele din urmă a acceptat...

(intervine zgomotos acuzatorul)

OG:

Lucru foarte grav, Tovarășe! Foarte grav să refuzi Partidul! De aceea a ajuns unde a ajuns!...

(intervine apărarea)

PAVEL:

Înțeleg că vreți să-l învinuiți pentru fapte săvârșite cu mulți ani în urmă, și care nu au legătură directă cu dosarul de față!...

OG:

Văd că ați înțeles greșit!... Un Tânăr Comunist se formează încă de la sânul mamei lui; așa să știți!

PAVEL:

Dar tot un tânăr comunist poate fi debusolat printr-o hotărâre judecătorească pripită! ... Am aici un martor în acest sens!...

JUDECĂTORUL:

Da! Să vorbească; are cuvântul!

(își mângâie chelia cu palma)

(se ridică un tânăr marcat de grijile vieții)

DAN:

Din dureri am învățat să trec direct la subiect; fără o introducere prealabilă... Cât mă lasă inima, eu am să vă împărtășesc din durerea mea... Glasul meu era altul, acum doi ani, înainte de condamnare. Atunci, la zece

zile de la încarcerare, am fost supus torturilor fizice și psihice.

(îl întrerupe acuzatorul)

OG *(cu aceeași cravată roșie care-i scotea burta în relief):*

Hei, Băi! Tu ai grijă cum vorbești! Dezbracăte de pretențiile tale sioniste și capitaliste; aici suntem într-un Stat Unitar Socialist, cu grijă deosebită față de omul muncii.

(gesticulează cu degetul spre martor)

Ia aminte!

(intervine apărarea)

PAVEL:

Tovarășe Președinte,

De adevăr, nu râde nici păgânul, spune o vorbă din bătrâni!

(vorbește Dan copleșit de mânie)

DAN:

Cum să fiu un cetățean de nădejde al statului socialist, când am fost bătut și violat în închisoare? Cum, tovarășe acuzator? Și pentru ce? Pentru că am vrut să mă întorc în Țara strămoșilor mei?

OG:

Cred că glumești!... Tovarășe!
(*intervine judecătorul*)

JUDECĂTORUL:

Tovarășe! Dumneata ești martor sau
acuzator? Răspunde?
(*intervine Pavel*)

PAVEL:

Este martor, Tovarășe Președinte!

JUDECĂTORUL:

Martor la ce?

PAVEL:

La ce se poate întâmpla cu un tânăr con-
damnat la închisoare!...

JUDECĂTORUL:

Și dumneata, Tovarășe avocat, vrei să-l
cruțăm pe inculpat? Chiar de este vinovat?

PAVEL:

Nu, Tovarășe Președinte, Nu! Să fim
drepti cu noi înșine, și după aceea să
interpretăm legile statului.

(*se ridică de pe scaun Navi*)

NAVI:

Vai mie! „Ferice de tine Israele! Cine este asemenea ție, popor izbăvit de Domnul”...

(îl întrerupe acuzatorul)

OG:

Tovarășe Președinte! Cer să i se pună cătușele imediat! Este un trădător de Țară și de Neam; la noi, străinii nu au ce căuta!

(se ridică judecătorul și face semn gardianului)

JUDECĂTORUL:

Ai auzit? Pune-i cătușele la mâini! Acuzatul se face vinovat de înaltă trădare și este condamnat la trei ani închisoare.

(Gardianul execută ordinul; Maria încearcă să-l oprească. Intervine acuzatorul)

OG:

Tovarășe Președinte, Tovarășe Președinte, ați uitat de decret?

JUDECĂTORUL:

Care decret?

OG:

Decretul de grațiere a celor care au primit pedepse cu închisoarea mai mici de cinci ani.

JUDECĂTORUL *(nervos):*

Vin decrete!... Vin în ajutorul trădătorilor!

(se ridică și pleacă răsturnând scaunul)

OG *(către acuzat):*

Sunt hotărât să-l dau în judecată pe martorul vostru mincinos! S-o șteargă de aici, de bunăvoie!

(își așează cravata și pleacă după judecător. Maria își îmbrățișează fiul)

MARIA:

Adevărat? Ai scăpat? O, vai de capul meu de mamă!... Să plecăm cât mai repede de aici!

...

(se aude un țipăt de bărbat din sală)

PANGLICĂ *(către gardian):*

Au, au, nu mai da! Mă doare!

(Navi deschide Tora și citește mamei lui, în timp ce se îndreptau spre ieșire.)

NAVI:

«Și i-a zis Domnul: Iată pământul pentru care M-am jurat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, zicând: Seminției tale îl voi da. Te-am învrednicit să-l vezi cu ochii tăi; dar în el nu vei intra!»

(sala de proces rămâne goală)

PIEIREA SODOMEI

Piesă într-un act

PERSOANELE:

ORLANDO - iubitul

TITANIA - iubita

ANGEL - tatăl lui Orlando

MIGUEL - celălalt iubit

RABUKA - fata care iubește pe

Miguel

* *PARTICULARITATE: persoanele versifică (intenționat) dialogul; manifestare specifică îndrăgostiților.*

LOCUL ACȚIUNII:

Bruxelles, început de secol XXI

***O vilă din Bruxelles. Orlando și
Titania vizionează la TV „Pieirea
Sodomei”.***

SCENA 1

ORLANDO (*fericit*):

Întinericul m-apropie de tine,
Mă face să uit al Sodomei păcat.

Zile fericite vor coborî din cer

peste noi,

Precum coboară imaginea camerei de
filmă

Peste artiștii ce-și joacă rolul.

Fii conștientă! Voi șterge cu gândul

timpul rămas ascuns,

Buzele mele te vor atinge

Ca o mână de înger.

TITANIA (*oarecum încurcată*):

Timpul va curge alături de tine,

Asemenea automobilelor ce se pierd

pe autostrăzi;

Chiar dacă lasă în urma lor dâre de fum,

Nu pot îndepărta de la noi dulceața

florilor de mai...

Parfumul lor va îmbăta patul nunții

noastre.

(Spre surprinderea fetei, Orlando citește cu glas tare scrisul de pe ecranul televizorului)

ORLANDO:

«Dar înainte de a Se culca Ei,
Sodomeii, locuitorii cetății Sodoma,
Tot poporul din toate marginile,
De la tânăr până la bătrân,
Au înconjurat casa,
Și au chemat afară pe Lot
Și au zis către el: Unde
Sunt Oamenii, Care au intrat
Să rămână la tine?
Scoate-I, ca să-I cunoaștem!»

TITANIA *(enervată):*

Încetează să mai scormonești istoria!
Să închidem televizorul!
Porniri ca acelea
Există și astăzi în om.
Închide televizorul!
Ai face bine să trimiți pe Désiré,
cameristul,
Să anunțe părinților tăi
Ziua mult așteptată, ziua nunții noastre.
Oare nu-i suficient că ne cunoaștem de
ieri?

(Orlando strigă pe Désiré)

SCENA 2

Intră în camera celor doi: Angel și Miguel.

ANGEL (*supărat*):

Mă tem că fericirea voastră

Atârnă de un fir de păr.

Aduc cu mine un om de afaceri

Care se recomandă a fi iubitul

Viitoarei tale soții... Privește

și ascultă-l, Orlando.

MIGUEL (*se adresează lui Orlando cu un aer de superioritate, încercând să versifice propozițiile*):

De iubita mea, Titania, venit-am să mă plâng,

Căci am ales-o să-mi fie soție,

Chiar înainte ca Désiré să anunțe tatălui tău,

Nunta voastră, marea bucurie!

Te informez că, iubirea ce-mi datora Titania,

E încă neatinsă de vorba ta.

Iar de-mi va refuza mâna,
Asemenea leoaicei înjunghiate
Mă voi răzbuna.

ORLANDO (*peste măsură de tulburat*):

Tu, Titania, ce spui?

Cunoști acest intrus?

Doar știi bine că nimeni nu-ți cunoaște

Frumusețea sufletului ascuns;

Numai tresăririle inimii mele le știe,

Chiar dacă ne cunoaștem de ieri!

Refuză să-i vorbești, Alungă-l!

Îndepărtează-l de noi!

Nu distruge ceea ce încercăm

să construim.

TITANIA (*sentențios*):

Miguel! O putere de Sus

Mă îndeamnă să te resping.

Pleacă, du-te, dar nu înainte

De ați aminti cuvintele care

te supărau mereu:

„Am eu două fete,

Care n-au cunoscut bărbat;

Mai degrabă vi le scot pe acelea,

Să faceți cu ele ce veți vrea...”

Lasă-mă! Pleacă! Greșeala mă pândește!

...

(*intervine Angel*)

ANGEL (*vorbește apăsător*):

(oftează adânc)

MIGUEL *(satisfăcut de cuvinte):*

Înțeleaptă învățătură! *(privește din nou spre Titania)*

Ascultă deci, iubito: De-ți vei aduce aminte

Că suntem la fel,
Caută-mă în Parisul tăinuit
De trupurile noastre păgâne.
Nu încerca să devii om nou,
Căci greșeala făcută de tine
E veche de când lumea!...
Acolo te voi aștepta.

TITANIA *(răspunde lui Miguel versificând, la rândul ei, propozițiile):*

Miguel! Mă simt ca o femeie fericită,
Care se pierde în brațele iubitului trimis
de soartă.

Vreau să mistui cu el iubirea adevărată,
clipa fericită,

Să uit greșeala noastră.

Pleacă! Du-te! Înțelege!

Iubirea sufletească mă face să uit ceea ce sunt...

(Miguel iese râzând)

SCENA 3

Intră în cameră Rabuka, strângând de mână pe Miguel.

RABUKA:

Nu fiți agitați! Veți auzi cu toții ce am de spus!...

Știu că lui Miguel îi place să i se spună în versuri...

(cu o voce de bărbat care fumează)

Miguel! De-ai ști de când te caut prin baruri!...

Ochii mei nu mai văd liniștea.

Ceasuri fermecate de demonii străzii

Otrăvesc iubirea ce o am pentru tine.

Așa că, liniștește oamenii aceștia și vino cu mine.

Te voi duce din nou în discoteca îngerului negru.

(iese Rabuka ținând de mână pe Miguel, urmați de Angel)

TITANIA *(privind în ochi pe Orlando):*

Numai sufletul tău îmi aparține!...

Află că trupul meu, e trupul unui travestit;

Eu sunt bărbat ca și tine!

De ce mă privești ca un mut?

Nu mă mai iubești? Răspunde odată?

ORLANDO *(cu glasul sugrumat):*

Eu..., Știi...

(este întrerupt de difuzorul TV deschis de Désiré)

«Iar în revărsatul zorilor grăbeau îngerii pe Lot, zicând: Scoală-te, ia-ți femeia și pe cele două fete ale tale, pe care le ai, și ieși, ca să nu pieri și tu pentru nedreptățile cetății!»

(în timp ce Orlando rămâne cu ochii fixați pe TV, privind arderea Sodomei cu pucioasă, Titania părăsește camera, zicând încet:)

Nu uita, Doamne, că toți suntem ai Tăi.

SUPRAOMUL

Piesă într-un act

PERSOANELE:

SAVANTUL - cercetător științific
PRIMUL DEMNITAR - șef de stat
AL DOILEA DEMNITAR - șef de stat
AL TREILEA DEMNITAR - șef de stat
AL PATRULEA DEMNITAR - șef de stat
AL CINCILEA DEMNITAR - șef de stat
AL ȘASELEA DEMNITAR - șef de stat
AL ȘAPTELEA DEMNITAR - șef de stat
EVA - fiica Savantului
SUPRAOMUL -
Spartacus

ACȚIUNEA:

*Se petrece într-un birou din Pentagon - SUA
(început de mileniu trei)*

***Pentagonul. O masă lungă și rotundă.
Șapte demnitari de stat savurează
provocarea științei. Intră Savantul cu o
carte în mână.***

SCENA 1

SAVANTUL:

Mă frământă pacea adevărului!

Este o adevărată vedenie!

(tace brusc)

PRIMUL DEMNITAR:

Ascultă, Domnule, și înțelege, Supraomul
se ascunde în subconștientul nostru de mii de
ani. Imaginea aceasta n-a reușit să fie ștearsă
de uitare, dar...

(este întrerupt)

AL DOILEA DEMNITAR *(trage Biblia
din mâna Savantului):*

Amintiți-vă de acel pasaj enigmatic din
Biblie, care zice: „Fiii lui Dumnezeu, văzând
că fiicele oamenilor sunt frumoase, și-au ales
dintre ele soții, care pe cine a voit.”

Dar Domnul Dumnezeu a zis: „Nu va
rămâne Duhul Meu pururi în oamenii aceștia,
pentru că sunt numai trup. Deci zilele lor să
mai fie o sută douăzeci de ani!”

(închide Biblia)

AL TREILEA DEMNITAR (*deschizând Biblia*):

Citiți și aici: „Ceea ce a mai fost, aceea va mai fi, și ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare.”

SAVANTUL:

Dacă Dumnezeu nu ne-ar fi lăsat speranța, am fi ajuns ca Sodoma și Gomora. Dar astăzi vedem că supraomul este la îndemâna științei, cu toate că...

(*este întrerupt*)

AL PATRULEA DEMNITAR:

Aiurea! Mâinile noastre sunt pătate de sânge; cu ce le mai putem curăța?

AL CINCILEA DEMNITAR:

Cine ne cere acest lucru?

(*intervine Savantul*)

SAVANTUL:

Conștiința din noi! Dacă mai există!

AL CINCILEA DEMNITAR:

Da a a, însă eu urăsc lumile noi și dorința omului de a se autodepăși; toate acestea sunt pentru mine o povară!

AL ȘASELEA DEMNITAR:

Ajunge! (se îndreaptă spre diapozitiv)

Învățați odată cu cercetătorii și încetați odată! Învățați să apărați cuceririle științei, fără însă a apăsa pe butoanele ucigătoare.

SAVANTUL:

Adevărat, adevărat! NU mai faceți rău! NU mai folosiți știința ca pe-o armă necruțătoare!

(se calmează)

AL ȘAPTELEA DEMNITAR:

De veți vrea și de veți ajunge să înțelegeți că ceea ce voi descoperiți, nu aparține morților, ci viilor, atunci veți putea pipăi bucuriile pământului; voi, savanți, care ascultați de gura Domnului.

(Este întrerupt de sunetul telefonului. Ca la comandă, cei șapte demnitari părăsesc biroul.)

SCENA 2

Același birou, Savantul fixează cu privirea tavanul. Intră Supraomul.

SUPRAOMUL:

Prin mine pământul mai are o șansă!...
Zestrea timpurie pierdută de Adam a fost
recâștigată; trebuie să fii mulțumit!

SAVANTUL (*își freacă fruntea cu
degetele de la mâna dreaptă*):

Da a a, iubesc pe cei ce inventează și
caută să depășească condiția de muritor a
omului. Să ajungă la o cât de minimă
cunoaștere. Tu ești rezultatul unei astfel de
cunoașteri!

SUPRAOMUL:

Și eu iubesc pe cei care nu vor să audă
de recunoștință, de fatalitate; iubesc pe cei
care sunt programați să facă de rușine pe cei
care plâng; iubesc pe cei care nu-și doresc un
bulgăre din spiritul stins de vreme.

SAVANTUL:

Pedeapsa mândriei și a omului răzvrătit
este bine cunoscută în istoria omenirii; vrei să
ai și tu parte de ea?

(*începe să râdă cu zgomot*)

SUPRAOMUL:

Tu ești Dumnezeuul meu! Nu m-ai
plămădit Tu?

(*începe și el să râdă*)

SAVANTUL:

Tu ai inima și spiritul eliberate de tot ce-i sfânt și pur, dar nu uita că fulgerul din cer te poate atinge; chiar dacă ești Supraom!

SUPRAOMUL (*enervat*):

Haosul din tine naște și-n mine demoni și dispreț pentru tot ce-i omenesc. Vai! Vine timpul când vei regreta că mai născut.

SAVANTUL (*contrariat, citește din Biblie*):

„Iată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în veci!...

(privește către Spartacus)

SUPRAOMUL:

Boala și neîncrederea sunt proprii ochilor voștri de trecători mărunți pe acest pământ îngustat de Dumnezeuul vostru Cel Atotputernic. Asta vă face pe voi să visați frumos, dar tot astfel vă apar și ridurile din jurul ochilor.

(tace satisfăcut)

SAVANTUL:

Noi suntem inventatori fericiți și plămada mâinilor noastre nu trebuie să fie o otravă lentă, ci un sâmbure de adevăr.

SUPRAOMUL:

Adevărul pentru mine nu există! Nici raiul și nici iadul!

SAVANTUL (*mult timp preferă să tacă, după care, zice*):

Ei bine, piesa pe care o joci este-n regia omului normal..., a celui care te-a născut. Nu ești vinovat tu! Într-o bună zi, eu cu mâna mea am să te îngrop.

SUPRAOMUL (*surprins*):

Ce vrei să spui? Creația ta nu este Supraomul, ci un cadavru?

SAVANTUL:

Odată cu tine, invenție omenească, cred că omul va cunoaște o a doua izgonire... Mă întreb: unde va fi alungat Supraomul de pe pământ?! Cred că...

(este întrerupt de vocea fetei: Eva, care, până atunci, așteptase cuminte pe tata în holul clădirii)

EVA:

Tati, tati, Ce ai făcut? Unde este Abel, ursulețul meu din pluș?

SAVANTUL (*luat pe nepregătite*):

Nu știi! Cred că a fost strivit de roțile mașinii fratelui tău, Cain. De ce l-ai lăsat să meargă liber pe parchet? De ce?

EVA (*începe să plângă*):

Tati! Să știi că-l voi pedepsi! Voi fugi de el și nu mă voi mai juca cu el, toată ziua!

SAVANTUL (*mâhnit*):

Pedeapsa ta este mai mare decât m-aș fi așteptat eu. Dar de ce nu te joci cu Spartacus, cu Supraomul nostru?

EVA (*între a accepta și a refuza*):

El nu știe să se joace cu copiii! Are mâna prea mare și vorbește ca un roboțel.

SUPRAOMUL (*râzând*):

Nu fii supărată pe mine, Eva! Cine știe!... Poate, într-o bună zi, te vei căsători cu unul ca mine; cu un Supraom. Deee!

(*intervine Savantul*)

SAVANTUL (*deschide Biblia*):

Chiar așa! Așa scrie și la Biblie: „În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriași, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la ficele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii: aceștia sunt vestiții viteji din vechime.”

(În acest timp, Eva, sărind într-un picior, se apropie de Spartacus și-l prinde de mână)

EVA:

Să-mi cumperi tu un alt Abel, te rog!
(Surprins, Supraomul dă din cap și se lasă tras de fetiță în afara biroului)

SAVANTUL *(rămas singur):*

N-am apucat să-i citesc hotărârea luată de Dumnezeu, după ce l-a părut rău și s-a căit că a făcut pe om pe pământ *(citește cu glas tare)*: „Pierde-voi de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut!”

(Savantul părăsește biroul, gândind la cele citite)

SCENA 3

Din nou la Pentagon. Cei șapte Demnitari. Intră Savantul urmat de Supraom.

SAVANTUL *(bucuros):*

În mine s-a făcut lumină. Nu am de ce să mă mai tem! Atât timp cât Supraomul, invenția noastră, mă însoțește ca un prieten viu și nu ca un cadavru, eu pot să deslușesc adevărul despre starea omului în Univers.

PRIMUL DEMNITAR (*satisfăcut, răspunde cu un citat*):

„Cel mai mândru animal de sub soare și cel mai înțelept animal de sub soare - iată-i plecați în recunoaștere”.

SAVANTUL (*crispat, citează din memorie*):

De ce ai grăit aceste cuvinte? Astăzi noi sărbătorim triumful științei, dar nu putem fi surzi la graiul lui Dumnezeu: „Iată Eu închei legământul Meu cu voi, cu urmașii voștri (...), că nu voi mai pierde tot trupul...”.

AL DOILEA DEMNITAR:

Așa este! Nu putem să ne facem prieteni cu cei surzi, pentru că aceștia nu aud niciodată dorința noastră; nu vor să înțeleagă adevărul.

AL TREILEA DEMNITAR (*cu interes*):

Acel: „Eu vreau!”, trebuie să fie înecat în iubire curată de mir sfințit: Altfel, valurile timpului vor sufoca pământul în necunoaștere și ură.

SAVANTUL:

Un lucru este adevărat: mergem pe dibuite în amiaza mare, asemenea orbului în

întuneric, iar cunoașterea noastră este limitată de Cerurile înalte.

AL PATRULEA DEMNITAR:

Aiurea! Omul trebuie să se autodepășească, chiar dacă are mâinile pătate cu sânge.

AL CINCILEA DEMNITAR:

Mă-ntreb mereu, în timp ce vă privesc, dacă mai văd clar sau dacă viața are un sens anume... Dacă Omul ar trebui să se nască din nou în ieslea din Betleem...

AL ȘASELEA DEMNITAR:

Așadar, această lume, veșnic desăvârșită, ne aparține nouă, oameni trecători. Noi suntem cei care construim corabia din lemn de salcâm! Să fie oare cârmaciul acestei corăbii, Supraomul? Nu vă amintiți cuvintele (*citează din memorie*): „Și a început Noe lucrul și precum îi poruncise Domnul Dumnezeu așa a făcut.”.

AL ȘAPTELEA DEMNITAR (enervat de discuție):

- Tu, Spartacus, ai ceva de spus?

SUPRAOMUL (nedumerit):

O, credeți-mă, frați ai mei! Eu nu vă mai înțeleg! V-ați străduit să mă creați, să mă aduceți pe lume, și acum nu vă mai place de mine!...

(intervine Savantul)

SAVANTUL *(recită cu voce apăsată):*

„Iată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mănânce și să trăiască-n veci!” Dar...

(se stinge brusc lumina)

(Cei șapte Demnitari, cu toții, strigă pe Spartacus):

- Spartacus, Spartacus, aprinde lumina!
- Nu te mai juca cu întrerupătorul!

SAVANTUL *(râde în hohote):*

Turnul Babel!

Turnul Babel!

Turnul Babel!

BICIUL NEVINOVĂȚIEI

Piesă în trei acte

PERSOANELE:

<i>IOV</i>	- om fără prihană și
drept	
<i>DAN</i>	- feciorul lui Iov
<i>BENIAMIN</i>	- feciorul lui Iov
<i>IONA</i>	- feciorul cel mare al
lui Iov	
<i>DOMNUL</i>	- Domnul Dumnezeu
<i>SATAN</i>	- diavolul
<i>VESTITORUL</i>	
<i>NEVASTA</i>	
<i>MOISEI</i>	- unul dintre cei
trei prieteni	
	ai lui Iov
<i>ILIEȘI</i>	- unul dintre cei trei
prieteni	
	ai lui Iov
<i>IOANI</i>	- unul dintre cei trei
prieteni	
	ai lui Iov
<i>EMANUEL</i>	- creștinul
<i>Arhanghelul GAVRIIL</i>	- îngerul trimis
de Domnul	
<i>IOSIF</i>	- feciorul avut de Iov
după	
	patimi

LOCUL ACȚIUNII:

BUCUREȘTI - secolul XXI

Orașul București.

O casă de evrei evlavioși. Camera vilei, în care Iov își face rugăciunea, este luminată de un candelabru cu șapte brațe. Poziția socială și mileniul trei nu au schimbat limbajul și comportamentul persoanelor. Toate acestea trădează familiarizarea cu Tora, perenitatea evreului în lume.

ACTUL I

TABLOUL 1

Intră Dan, Beniamin, Iona.

IOV:

Când valurile grele ale vieții
Lovesc lumea care mă înconjoară,
Mi-e frică de Tine, Doamne,
Cu bucuria de-a trăi.
Cunosc împliniri fără de număr,
Am în casă mulți feciori;
Femeia mi-este calmă, bună,
Precum pe mama o ador.
(privește spre cer)
Am bănci în lumea toată
Cu credite mii și mii;
Angajații se întrec în lucru

Și privesc ai mei copii.
(*mângâie Tora*)
Pentru toate acestea, Doamne,
Eu, Îți mulțumesc!
Acum, la început de mileniu trei.
(*rămâne așezat în genunchi*)

DAN:

Tată! Iertare să ne fie!
Ești în rugăciune,
Dar, Noe, Părintele nostru,
S-a rugat și pentru tine.
Au doară, casa ta,
Nu e corabia în care
Dumnezeu ne ține?
De privesc afară
Văd animalele curate;
Păsările cerului
Perechi intră-n colivii.
Potopul s-a revărsat
Asupra întregului pământ,
Casa ta a prosperat,
Sub curcubeu a apărut
Într-o țară a Europei,
Mângâiată de soare,
Acum, la început de mileniu trei.
(*cade în genunchi*)

BENIAMIN:

Port gândul celui ales,
Plecat din Ur, chemat

De Domnul să meargă-n
Canaanul împărătesc,
Pământ arătat de Domnul.
Am ajuns și-n București,
Purtați de visul veșniciei;
Ne-am rugat și am trăit
Lăsând rabinului făclia să ne ție.
Nu suntem noi casă mare?
Nu suntem noi popor binecuvântat?
Acum, la început de mileniu trei.
(cade în genunchi)

IOV:

„Nu te teme Avram, că Eu sunt scutul
tău,

Și răsplata ta va fi foarte mare.”

Priviți și voi cerul

Și veți vedea nemurirea

Arătată lui Avraam.

„Privește la cer și numără stelele

De le poți număra. Atât de

Mulți vor fi urmașii tăi.”

(Închide Tora)

Priviți Europa mileniului meu,

Priviți America cu grandoriile ei

Și veți vedea că Dumnezeu

N-a uitat de poporul său.

IONA:

Am auzit rugăciunile voastre,

Precum Moise a auzit suferințele

Fraților săi în Egiptul lui Iosif.
M-a cuprins mila ca pe el,
Și mă rog alături de voi
Pentru binele
Noului „Canaan” ales de noi
La început de mileniu trei.
(cade în genunchi)

IOV:

Arderea de tot Ți-aducem
Ție, Doamne!
Primește sângele nostru-n dar,
Frânge aripile noastre,
Lasă inima neatinsă...;
Cu lemnele ce sunt pe foc
S-aducem mireasmă plăcută Ție.
„Domnul mi-a dat după nevinovăția mea,
După curăția mâinilor mele mi-a plătit.
Căci am urmat căile Domnului
Și înaintea Dumnezeului meu m-a pocăit.
Toate poruncile lui le-am avut înaintea
mea
Și de la legea Lui nu m-am abătut.”
Acum, la început de mileniu trei.

TABLOUL 2

*În ceruri „îngerii lui Dumnezeu s-au
înfățișat înaintea Domnului și Satan a venit și
el printre ei.”*

DOMNUL:

De pe acest tron
Scăldat în ceară netopită
Și-n lumină care nu mistuie,
Te întreb pe tine, Satan:
De unde vii cu vocea tristă?

SATAN:

„Am dat târcoale pe pământ
Și m-am plimbat în sus și jos”,
Dar n-am găsit un drept;
Și pentru Tine m-am îndoit!
Europa e parcelată-n stătuțe,
Mândria frământă popoarele;
America e-un laborator uman
În care se practică eutanasia
Și fecundația in vitro;
Asia își omoară pruncii
Pentru a lăsa loc celor mari;
Africa devine din ce în ce
Mai neagră și ocupată de deșert;
Oceania se zbate în moravuri;
Acesta e pământul
Locuit de fiii lui Cain!

DOMNUL:

Mândrie oarbă e în tine,
Și ochii-ți sunt legați de vină.
Cum poți să minți în fața Mea,
Când dreptul Iov e în lumină!

SATAN:

Casa lui e apărată de îngeri păzitori;
La îndemnul tău stă ferecată,
Și acolo nu pot umbla eu.
Dar lasă-mă pentru o clipă;
Atinge-Te de trupul lui,
Și vom vedea de nu lovește,
Cu blestemul, chipul Tău.

DOMNUL:

Îți dau ție puterea toată
Să te atingi de dreptul Iov,
Dar viața, nici cu vrerea,
Să nu i-o smulgi.
Că te omor.
Dispari acum din fața mea;
Soarele să cadă pe întreaga creatură,
Pământul frământat de mândrie și ură
Să cunoască a Mea făptură,
Prin alesul Meu.

TABLOUL 3

Iov, în sufragerie, mănâncă și bea cu prietenii. Intră vestitorul.

VESTITORUL (*agitat și respiră greu*):

Onorabile patron!
Veste proastă vă aduc...
Foc din cer a tot căzut

Peste bănci, peste venit;
Colapsul economic a distrus
Tot ce ați avut: bani, putere;
Bucuria de a trăi precum în rai.
Mândri tăi feciori de casă
Au căzut în atentat,
Oamenii răi de prin pustie
Fără milă în ei au tras...
Câte unul, precum țigla,
Pe pământ toți au rămas.
Vila Ta din Otopeni
A pierit distrusă-n flăcări,
Blocul tău de locuit
S-a topit izbit cu totul.
Am venit să-ți dau de veste,
Însă-și casa în care ești,
Se confiscă pe ani mulți,
De un domn din București.
(gâfâie)

IOV (la auzul Vestitorului, Iov albește la
păr. Strigă uitându-se spre cer):

Prieteni! Mă priviți cu uimire,
Am albit complet la păr,
Măinile îmi tremură de durere,
Cu sufletul caut ai mei feciori.
Am rămas singur în lume,
Ce-am avut s-a dus la cer;
Dumnezeu cu nume bune!
Eu, pe pământ, am rămas gol!
(se uită în jur și se calmează)

„Gol am ieșit din pânțele
Mamei mele și gol mă voi
Întoarce în pământ!
Domnul a dat, Domnul a luat;
Fie numele Domnului binecuvântat!”
(cade-n genunchi)
(cu voce ștearsă)
Acum, la început de mileniu trei.

TABLOUL 4

Răbdarea lui Iov. Satan din nou la Domnul.

DOMNUL:

Văzuta-i tu Satan,
Pe robul Meu Iov,
Luminează ca un far,
Deși e bătut și gol,
Pe pământ nu am nici unul
Precum el, smerit și bun,
Rugăciunea i se-nalță
Ca tămâia în altar;
E statornic ca o stâncă,
Nemișcată de al tău val;
Te-am lăsat să-i încerci credința;
Ai uitat că-i fiul Meu.

SATAN:

Stăpâne al meu și Domn al lui,
Ce din nimic ai făcut lumea,
Te iubește al Tău Iov,

Dar atinge viața lui!...
Bube mari și canceroase
Le aruncă pe-al lui trup,
Carnea lui vie să putrezească,
Epilepsie dă-i lui.
Atunci vei vedea Stăpâne,
Că te va blestema în față;
Cu gura lui o să spună
Că te detestă ca pe-o zdreanță.
Lasă-mă să-i fac acestea,
Și-o să-l am pentru vecie.

DOMNUL:

„Îl dau în puterea ta!
Numai nu te atinge de viața lui.”

ACTUL II

TABLOUL 1

Jos pe pământ, Iov, bolnav, plin de amnezie, stă așezat pe scările unui bloc. Nevasta îl vizitează. Moisei, Ilieși și Ioani au venit să-i mângâie durerea.

NEVASTA:

Privește Iov a tale răni,
O lume întreagă te detestă,
„Blestemă pe Dumnezeu și mori”,
Și vei uita aceste rele,
Întru început de mileniu trei.

IOV:

O, neînțeleaptă Evă,
Cum poți grăi o nebunie,
Eu duc cu mine un popor,
Și Domnul înalt o să mă ție!
Nu ești tu nevasta mea
Cu care am trăit în desfătări?
Țara te admira
Și te iubeau ai tăi feciori.
„Dacă am primit de la Dumnezeu
Cele bune, nu vom primi oare
Și pe cele rele?”
Acum, la început de mileniu trei.

MOISEI (cu Tora în mână):

Ce faci aici puternice Iov,
Cuprins de boală și uitare?
Tu ești un om ce-a cucerit
Un nume bun sus, în Cer!
Chiar dacă suntem în mileniu trei.

IOV:

Născutu-ma în zi întunecoasă
Și Cerul s-a îndepărtat de mine...
Umbra morții mă învăluie
Stelele s-au stins și au căzut
În sufletul meu răscolit.
Leviatanul să fie biruit de Domnul,
„Pentru că n-a închis pântecul
Care m-a zămislit și n-a
Ascuns durerea dinaintea ochilor mei.”
Mamă! Trebuia să mă arunci
Și pântecul să nu ți-l trec,
La sânii tăi să nu mă culc,
Să pier prăvălit pe stânci,
„Căci aş sta culcat și liniștit,
Aş dormi și m-aş odihni...”
Cu bancherii și conducătorii pământului
Care și-au zidit morminte în singurătate.
Pentru ce păstrezi, Doamne, încă,
Lumină în ochii mei?
Căci aştept moartea!
De ce n-o lași să vină?
Dai nenorociților lumină,
Și viață celor slabi;
Sufletul meu geme de durere,

De ce mi-e frică nu scap încă,
Căci zbuciumul mă stăpânește.
La început de mileniu trei.

MOISEI:

„Să-ți vorbim ori să nu-ți vorbim?
Necazul tău e crâncen!

Dar cine ar putea să-și înăbușe
cuvintele?”

Ales ai fost de Dumnezeu să porți o
misiune;

Din omul care învăța și întărea pe mulți,
Ai căzut lovit de soartă, strâmtoarea te-a
ajuns.

Tu cauți pacea mult râvnită a dreptilor,

Jos pe pământ viața e chinuită

De o nădejde, de-un blestem.

Uitata-i oare rodul nevinovăției,

Fructul amăgirii cules de Dumnezeu?

Nelegiuirea seamănă răutatea

Și atrage după sine păcatul greu.

Dar trupul lor va fi mâncat

De-un vierme ce nu doarme.

Ei vor pieri nemângâiați,

În spaima și nălucirile nopții.

Tu ești un drept doar pentru noi,

Făptură omenească înaintea

Celui care te-a zidit!

Căci în Europa timpul tău,

Cu siguranță ai păcătuit.

Rabdă încercarea venită de Sus,

Spală-ți trupul în lacrimi

Și bubele-ți mângâie,
Fericit e omul pe care
Dumnezeu îl muștră.
De vrei, tu strigă cu durere,
Ucide-te-n mânie, de ești fără de minte,
„Omul își naște singur suferința
Și necazul nu sare din pulbere...”
Aleargă deci la Dumnezeu;
Arată-I Lui necazul și prinde nădejde,
Fii fericit că Dumnezeu te muștră,
Acum, la început de mileniu trei.

IOV:

Se bâlbâie cuvântul meu
Înecat de durere surdă,
Săgeți otrăvite stau înfipite-n trup,
Duhul meu bea veninul;
Inima mea s-a dezgustat de pâinea
coaptă,
Rugăciunea mea nu mai ajunge
Acolo unde tronează Cel Atotputernic
Și mâna Lui nu se mai întinde spre mine!
Uitat-am cursul zilelor mele,
Prietenii mă privesc ca pe un laș
Lovit de Dumnezeu cu putere;
Mila lor se transformă-n frică,
Văd cerul gurii mele,
Văd dreptatea mea și dragostea
Ce am pentru virtute.
„Adu-ți aminte, Doamne,
Că viața mea e o suflare,

Că ochiul meu nu va mai
Vedea fericirea!"
Amărât e duhul în mine...
Și plâng trecerea omului pe pământ,
Zadarnice clipe de fericire
Se topesc și plâng.
De ce nu mă lași fără suferință,
Zilele-mi curg ca apa de izvor.
Lasă să-mi ascund rănilor-n țărână
Și sângele să îngroașe cerul gol;
Precum Adam să mă pitesc
În raiul disperării.

„Dacă am greșit, ce Ți-am făcut,
Ție, Păzitorule de oameni?
De ce m-ai luat țintă pentru săgețile Tale
Și de ce ți-am ajuns povară,”
Răspunde-mi, dacă poți?
Că Te aud!... Te aud într-o Țară
A singurătății și a depărtării de Tine,
Acum, la început de mileniu trei.

ILIEȘI (cu Tora în mână):

Foc din cer va cădea
Peste bubele tale coapte,
Și uscăciunea le va vindeca,
Oprește-te și nu te-ndepărta
De calea ce duce la Domnul.
Ai tăi feciori de au greșit,
S-au prăbușit sub a lor nelegiuire,
Nevinovăția ta va birui

Și Dumnezeu își va aminti
De părinții tăi și de tine.
Rădăcinile poporului tău
„Se împletesc cu pietrele
Și se înfig în adâncul stâncilor.”
Adu-ți aminte de Avraam
Și cere Domnului iertare,
Căci din al tău trup
Vor răsări vlăstare pe plaiuri mioritice,
Scăldate în binecuvântare.
Nu uita că „Cei ce te urăsc
Se vor înveșmânta în rușine
Și cortul celor răi va pieri!”
Departe de Dumnezeu, departe de tine.

IOV:

Cunosc puterea slavei Lui
Și stelele o spun în cer,
Duhul Lui îl simt, e bun,
Dar n-am cum să-i răspund.
Duc cu mine păcatele neamului meu,
Și rănilile mele sunt rănilile
Poporului ales ce se adapă
Din amărăciunea vinovăției.
„Sunt năpădit de teama chinurilor mele,
Știind bine că Tu nu mă vei scoate
nevinovat;”
Chiar dacă am pășit în mileniul trei.

IOANI:

Socotește greșeala ta,

Deschide buzele pătate,
Căci cei ce râd de tine
Vor fi împovărați de strâmbătate.
Pregătește-I calea pe care o să vină,
Discută cu Dumnezeu ca și cu-n om;
Credința ta te mântuie!
Tu nu ești singur, ești popor,
Și necazul tău e aducere aminte.
Întinde mâinile către El
Și cere îndurare;
Nu lăsa nedreptatea
Să locuiască în gândurile tale.
Uită necazul pricinuit de furtună,
Lasă soarele să apară,
Nu ești singur, ci cu Dumnezeu.
„Atunci tu vei fi la adăpost,
Căci vei fi plin de nădejde,
Te vei simți ocrotit
Și te vei culca fără de grijă.”
La început de mileniu trei.
(*pleacă cei trei prieteni*)

TABLOUL 2

E noapte. Diavolul ispitește pe Iov.

SATAN:

Privește a mea sutană
De om curat și mult bogat;
Eu am putere de Sus,

Pot face pietrele pâine.
Sufletul tău nu e pătat,
Dar trupul geme și se plânge.
De ești cu adevărat drept,
Te lasă dus de mine.
Pământul care te ține,
Și lespede de bloc,
Cu totu-i pentru mine
O joacă și-un noroc.
Nu încerca să pari fiu venit de Sus,
Steaua ta e clară, viața ți s-a dus.
Petale ruginite de-o floare
Mult udată de lacrimi dăruite,
S-au scuturat în vatră,
Dumnezeu o să te uite.
Privește strada luminată,
Ici, colo, câte-un cabaret,
Restaurante mult visate,
Hoteluri pline de magnați,
Și bănci precum ai avut odată;
Ascultă! Înjură și blestemă
Pe Cel ce te-a creat!
Și vei avea răsplată;
Cu mine împărăți-vei lumea!
Acum, la început de mileniu trei.

IOV:

Închide gura în fața mea
Și ascultă om din întuneric,
Eu îți vorbesc de un popor,
Și nu de mine, căci sunt nevrednic.

Măreția lui a fost pusă-n lanțuri
Cu mii de ani în urmă.
Iosif ne-a chemat în Egipt
Să ne salveze ca popor,
Dar am îndurat, am pățimit,
Ca Domnul să ne asculte.
Venit-a Moise, profet ales de Dumnezeu,
Ca tot poporul să înțeleagă
Mesajul lui Iahve.
Deșertul ne-a fost mamă
Timp de patruzeci de ani,
Primit-am Legea cu cârtire,
Dar am ajuns din nou în Canaan.
Nebucadnețar din Babilon venit,
Distrus-a Templu, totul,
Dar poporul n-a murit.
Iisus a venit și El la noi,
O parte din noi l-a primit.
Rămas-a în lume: poporul iubit și
Dumnezeu.
De ce îmi ceri astăzi să trădez precum
Iuda?
„În mâna Lui, El ține viața a tot ce
trăiește
Și suflarea întregii omeniri;”
Omenirea mileniului trei.

SATAN:

Ești putred dreptă Iov,
Precum un trunchi de arbore căzut,
Degeaba ai înțelepciune,

Poporul tău e biruit.
Căzut-a de atâtea ori în idolatrie.
Iubit-a pe Mamona și pe Caesar;
O istorie întreagă știe;
Rahela își plânge și azi copiii
Striviți de Hitler, arși de vii.
Puține zile ai de trăit,
Și umbra morții te va paște,
De viața ta nu mă ating,
Căci de îngeri ești păzit.
Nelegiuirea ta ar fi spălată
De m-ai recunoaște Domn al tău;
Înconjurat de ai mei demoni,
Vei deveni stăpânul lumii;
Al lumii în care trăiești.

IOV:

Te ridici uriaș împotriva Domnului
Dumnezeu,
Dar ai picioarele din lut nears în slavă,
Cu lacrimă sfântă de prooroc de te ating,
Tu te topești ca o nălucă.
Ai torturat ai mei feciori,
Ai călcat carnea mea în picioare de țap,
Sufletul mi l-ai frânt în părțile
pierdute;
Citește Legea și Proorocii
Și vezi ce spun de-al meu popor;
Eu sufăr cu nădejde în biruința
Binelui întru Adevăr.
N-am altă armă asupra ta,

Decât tăria de a fi al lui Dumnezeu.
„Chiar gura ta te osândește și nu eu,
Chiar buzele tale sunt martore împotriva
ta;”
Chiar dacă mileniul trei ni s-a deschis.
(*cântă cocoșul*)

TABLOUL 3

*Iov își arată nevinovăția în rugăciune.
Apar din nou cei trei prieteni.*

IOV:

Scade apa mării
Sorbită de un suflet însetat,
Mă culc pe caldarâmul încins
Și trupul meu arde de durere.
Tulburat, mă rog Ție cu putere,
Auzi glasul meu, auzi pe David,
Sunt nevinovat!
„Miluiește-mă Dumnezeule
După mare mila Ta
Și după mulțimea îndurărilor Tale,
Șterge fărădelegea mea.
Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea
Și de păcatul meu mă curăță.
Că fărădelegea mea eu o cunosc
Și păcatul meu înaintea mea este
pururea.
Ție unuia am greșit și rău

Înaintea ta am făcut,
Așa încât, drept ești Tu întru cuvintele
Tale

Și biruitor când vei judeca Tu.
Că iată întru fărădelegi m-am zămislit
Și în păcate m-a născut maica mea.
Că iată adevărul ai iubit;
Cele nearătate și cele ascunse
Ale înțelepciunii Tale, mi-ai arătat mie.
Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți;
Spală-mă-vei și mai vârtos
Decât zăpada mă voi albi.
Auzului meu vei da bucurie și veselie;
Bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
Întoarce fața Ta de la păcatele mele
Și toate fărădelegile mele șterge-le,
Inima curată zidește întru mine,
Dumnezeule și duh drept înnoiește
Întru cele dinlăuntru ale mele.
Nu mă lepăda de la fața Ta
Și Duhul Tău cel sfânt
Nu-l lua de la mine.
Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale
Și cu duh stăpânilor mă întărește.
Învăța-voi pe cei fără de lege căile Tale
Și cei necredincioși la Tine se vor
întoarce.
Izbăvește-mă de vărsarea de sânge,
Dumnezeule, Dumnezeu mântuirii mele,
Bucura-se-va limba mea de dreptatea ta.
Doamne, buzele mele vei deschide

Și gura mea va vesti lauda Ta.
Că de ai fi voit jertfă, Ți-aș fi dat,
Arderile de tot nu le vei binevoi.
Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit;
Inima înfrântă și smerită
Dumnezeu nu o va urgisi.
Fă bine, Doamne, întru bună voia Ta,
Sionului,
Să se zidească zidurile Ierusalimului.
Atunci vei binevoi jertfa dreptății,
Prinosul și arderile de tot;
Atunci vor pune pe altarul Tău viței.”
Auzi-mă, Doamne, Auzi-mă!
Acum, la început de mileniu trei.

MOISEI:

Sărmane Iov,
Domnul lucrează prin trimișii Săi;
Ai acuzat nemângâierea noastră;
Îți suntem prieteni toți trei,
Dar inima ta ne respinge,
Nu ne lasă să intrăm,
Sufletul cu vorba să-ți mângâiem.
Te crezi curat, nevinovat,
Asemeni îngerilor buni din cer,
Dar nu uita că ești zidirea
Cerului Înalt și calci plăpânda iarbă
Ce crește sub un soare binecuvântat.
„Ce este omul să se creadă curat,
Și cel născut din femeie,
Ca să se creadă neprihănit?”

Mâna cerului a căzut pe pământ sterp,
Nisipul a nimicuit ultima speranță,
Numai tu te crezi neprihănit,
Lăsat de Dumnezeu în ceață.
Arată-ți chipul către noi,
Cu ochii plini de lacrimi;
Ai greșit, de acum suferi,
Și odată cu tine, suferă poporului lui
Dumnezeu,
La început de mileniu trei.

IOV:

Și eu așa ca voi...
Dacă sufletul vostru ar fi
În locul sufletului meu,
Aș putea să spun multe cuvinte
Împotriva voastră și să dau
Din cap în privința voastră.
Nimic de zis: sunteți trimiși de Cel Înalt
Să-mi întăriți nevrednicia,
Calea ce mi-o arătați
Nu o mai găsesc cu firea.
Învățătura voastră e divină,
Mă-nclin și ascult pe Dumnezeu,
Dar de ce sufăr,
Oare nu sunt o simplă creatură?
De ce am căzut în silnicie,
Lăsând pământul să fie udat de sânge?
De ce am adormit în rugăciune,
Îndepărtându-mă de Dumnezeu?
Nu-i pentru că a mea înțelepciune

E alterată de primul blestem?
De aceea mormântul mă așteaptă:
„Zilele mele s-au scurs,
Socotințele mele s-au sfârșit
Și la fel dorințele inimii mele.
Am zis mormântului: Tu ești tatăl meu;
Am zis viermilor: Voi sunteți
Mama și surorile mele!”
De aceea Dumnezeu nu mă înțelege!
Pe mine, fiu al mileniului trei.

ILIEȘI:

Flacăra focului nu mai strălucește
În ochii tăi orbiți de diavol,
Lumina se întunecă în trupul tău
Și-n iad te cufunzi cu voia.
Mândria nesocotește firea creată
Și aduce împăcare cu cel rău,
Boala mușcă din tine
Precum un câine din om,
Dumnezeu te-a părăsit dar vine,
De întorci spre El chipul tău.
Alungă leșurile altor neamuri
Din firea-ți binecuvântată,
Te lasă purificat de flăcările suferinței,
Pentru a fi cu Israel la masă,
La sfârșit de mileniu trei.

IOV:

„Milă fie-vă de mine,
Aveți milă de mine, o,

Voi, prietenii mei,
Căci mâna lui Dumnezeu m-a lovit.”

IOANI:

Iov, ascultă și mă crede,
Răscumpărătorul tău este viu,
Și într-o zi a soarelui ceresc,
El va ridica din pulbere
Carnea ta ce în țărână se destramă.
Spune cu glas înalt:
„Pe El Îl voi vedea și ochii mei
Îl vor privi, nu ai altuia.
Și de dorul acesta măruntaiele
Mele tânjesc în mine.”
Căci fericirea necredincioșilor
Este nestatornică;
Chiar dacă suntem la început de mileniu
trei.

IOV:

Bulgării pământului vor fi ușori
Pe trupul meu pus în mormânt.
Voi aștepta Răscumpărătorul,
Precum Dumnezeu a promis Părinților
noștri.
Voi urma calea Legii, bătut
De lumina muntelui Sinai;
Însetat sunt de Tine, Dumnezeul meu,
Și frații mei mă necăjesc în zadar.
Sunt nevinovat, dar pătimesc pentru că
sunt om,

Sunt un popor ales de Dumnezeu!,
Poporul mileniului trei...

MOISEI:

„Ce are Cel Atotputernic
Dacă tu ești fără prihană?
Și care este câștigul Lui,
Dacă drumurile tale sunt fără vină?
Oare El te pedepsește pentru cucernicia

ta

Și pentru ea intră cu tine în judecată?
Nu, dimpotrivă, fiindcă răutatea ta este

mare

Și fărădelegile tale sunt fără de hotare!”
Spală mâinile în apa credinței,
Și ochii îi ridică spre Cer,
Cheamă numele Lui, și El
Va auzi nevinovăția ta;
Dar până atunci, suferă și nu cârți,
Căci ești din coapsa lui Avraam;
Plămadă a anilor moderni.

IOV:

Sunt înspăimântat,
Dumnezeu m-a abandonat,
El a slăbit inima mea,
Cerul s-a întunecat.
Hotărârea Lui este luată
Și nu știu de mă va ierta.
Știu că omul este putreziciune;
„Cum ar putea un om să fie

Fără de prihană în fața lui Dumnezeu,
Sau cum ar putea să fie curat
Cel ce se naște din femeie?”
Nu m-ai ales Tu; Dumnezeu meu?
Uită fărădelegea mea
Și păcatul meu îl nesocotește;
Bubele mă mănâncă și cancerul mă
roade;
De ce Doamne? de ce?
Nu sunt eu alesul Tău?
Nu sunt eu fiu de evreu gazat?

TABLOUL 4

*Creștinul. Iov este învinuit de răstignirea
lui Iisus.*

EMANUEL (cu Biblia în mână):

Am ascultat cu luare aminte
Pățimirea ta, sărmăne Iov.
Iisus a pățimit și El pe cruce,
Poporul tău nu l-a primit.
„A Mea este răzbunarea;
Eu voi răsplăti”
„Domnul va judeca pe poporul Său.”
Suferă și pătimește
Dacă spui că ești alesul Lui.
(se așază lângă Iov, pe scările blocului)

IOV:

Omule, ascultă bine:
 Evreii au primit pe Iisus!
 Secole poporul meu a fost blestemat,
 Maltratat și alungat de creștinii
 Lipsiți de duhul înțelegerii mesajului
 hristic
 Și de necreștini răătăciți în necunoaștere.
 Greaua povară de ucigători ai
 Dumnezeului-Om,
 Neutraliza, până la eliminare,
 Chemarea lui Avram: „...Eu voi ridica din
 tine
 Popor mare, te voi binecuvânta,
 Voi mări numele tău
 Și vei fi izvor de binecuvântare.”
 Chemarea aceasta avea să izoleze,
 Ca pe o entitate aparte,
 Poporul ieșit din mlădița lui Avraam.
 Dragostea către Dumnezeul cel adevărat,
 Oprirea prieteniei cu păgânii,
 Păzirea Legii primită de Moise pe
 muntele Sinai,
 Făceau din israeliți o comunitate aparte;
 Purtătoarea unui mesaj divin
 Către celelalte popoare.
 A fi altul, dar a trăi printre alții,
 Ducea în cele din urmă
 La pierderea dreptului de-a exista.
 Așa a fost istoria multi milenară
 A poporului ales, și înainte de Hristos,
 Și după Hristos!...

Și astăzi, în mileniu trei.

EMANUEL:

Cum poți spune o blasfemie?

N-ai auzit strigătele Iudeilor:

„Ia-L! Ia-L! Răstignește-L!

Cum poți spune: Evreii au primit pe
Iisus!

(se ridică să plece)

IOV (*îi smulge Biblia din mână*):

Citește în Faptele Apostolilor,

Și îmi vei da dreptate; ascultă:

„În zilele acelea sculându-se Petru

În mijlocul fraților (iar numărul

Lor era ca la o sută douăzeci)...”

O sută douăzeci de fii ai lui Israel

Primiseră pe Iisus în sufletul lor;

Mulți, puțini, de-ajuns însă,

Ca poporul evreu să se împartă-n două:

– Cei care au primit pe Iisus,

Ca fiu al lui Dumnezeu, născut dintr-o
Fecioară

Și „precum se socotea fiu al lui

Iosif, care era fiul lui Eli... Fiul lui

Enos, fiul lui Set, fiul lui Adam,

Fiul lui Dumnezeu”;

– Și naționaliștii cărturari și farisei,

Care nu doreau să împărtășească altora

Pe Dumnezeul lui Israel.

Și nu vor să-L împărtășească,
Nici astăzi, la început de mileniu trei.

EMANUEL (*plin de bucurie*):

Ajung să te înțeleg sărmane Iov:
Că poporul tău a primit pe Hristos,
Pentru mine nu mai încape îndoială;
Dar că evreii n-au lăsat pe Iisus
Să fie al tuturor,

Văd sângele Fiului pe cruce...

Dacă însă o parte din poporul ales

Ne-a luat numai pentru un timp,

Pe Iisus-Omul, atunci, cealaltă

Parte a poporului evreu ne-a dat

Pe Hristos-Dumnezeu în ziua

Cincizecimii:

„Și stând Petru cu cei unsprezece
(citește Biblia)

A ridicat glasul și le-a vorbit:

Bărbați iudei, și toți care locuiți

În Ierusalim – (și erau acolo:

Parți și mezi și elamiți, cretani și arabi)...

Tot cel ce va chema numele Domnului

Se va mântui.”

Să plângem iertarea noastră,

Sărmane Iov, sărmane Om,

Să plângem în mileniul trei,

Înaintea lui Dumnezeu toți suntem
păcătoși.

(*Iov și Emanuel plâng, sub privirea celor
trei prieteni*)

ACTUL III

TABLOUL 1

Iov se roagă. Arhanghelul Gavriil îl vizitează.

IOV:

Dumnezeul meu, dumnezeul meu,
„Dacă aş fi încă o dată
Ca în lunile de mai înainte,
Ca în zilele când Dumnezeu mă ocrotea,
Ca atunci când El ţinea strălucitoare
Deasupra capului meu candela Sa, şi,
Luminat de ea, eu străbăteam prin
întuneric!

De ce sunt încă o dată ca în
Zilele toamnei mele,
Când Dumnezeu ţinea parte cortului
meu,

Când cel Atotputernic era încă cu mine
Şi împrejurul meu stăteau feciorii mei,
Iar picioarele mele se scăldau în lapte
Şi stânca aspră izvora pentru mine
Pâraie de untdelemn?”

Dar acum sunt sigur, Dumnezeul meu,
Prietenii nu mă înţeleg,
Nevasta îmi plânge nefericirea;
Alerg după Tine, dar nu Te aflu!
De nu m-ai uitat, Doamne,

Trimite îngerul din Cer
Să-mi răcorească trupul,
Îmbracă-mă întru dreptate,
Îți cer! Fă-mă din nou Fiul Tău!
Căci credința mea n-a slăbit,
Deși mă aflu în altă țară...
Acum, la început de mileniu trei.

Arhanghelul GAVRIIL (*se deschid cerurile*):

Iov, Iov, sunt îngerul trimis de Dumnezeu,

Calea spre Cer ți s-a deschis,
Primit-a Domnul fumul de tămâie

Al rugăciunii tale;

El te va pune iarăși

În starea de început,

Și tot ce ai avut înainte,

Ți se va da îndoit;

Vei avea feciori și fete,

Bănci, concerne și pământ,

Ierusalimul, pentru Domnul,

Va fi din nou sfânt legământ.

Vei muri bătrân și încărcat de zile;

Uită această amărăciune! Dumnezeu e cu tine!

La început de mileniu trei.

(*îngerul dispăre*)

IOV:

„Știu că poți să faci orice

Și că nu este nici un gând
Care să nu ajungă pentru Tine faptă”.
(se scoală și pleacă)

TABLOUL 2

*După mai mulți ani... în plin secol XXI.
Iov și nevasta sunt în sufragerie.
Sosește feciorul lor cel mare, elev la
Liceul German.*

IOV:

Îți mai amintești oare bubele mele?!
Cancerul meu a secăt de mult!
Pacea căminului nostru familial
Se simte în bucuria revărsată din ceruri.
Undeva, cândva, un popor
A suferit, a fost ispitit, a căzut,
Dar Dumnezeu și-a adus aminte de el!...

NEVASTA:

Fericirea o împart cu tine,
Tată de feciori și fiice,
Pământul abia mai ține
Bogăția noastră,
Dar să avem grijă
Să nu uităm binele
Venit de Sus peste noi,

Și să ținem minte
Ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi...
La început de mileniu trei.
(*este întreruptă de Iosif*)

IOSIF (*nerăbdător*):
Mamă! Mamă!
Este adevărat că Tata
A suferit din pricină că este evreu?
Mi s-au predat astăzi, la liceu,
Consecințele celui de-al doilea război
mondial;
Este adevărat?

MAMA:
Întreabă pe tatăl tău!

IOSIF:
Este adevărat, tată?!

IOV:
Să dăm uitării toate
Câte au fost,
Și să iubim pe Dumnezeu;
Chiar dacă ne-a certat
Și ne ceartă, din când în când,
Prin fapta săvârșită de un om rău.

IOSIF (*cu superficialitate*):
Da, Tată! Îmi amintesc cuvintele tale
Spuse ori de câte ori pierzi la bursă:

„Domnul a dat, domnul a luat;
Fie numele Domnului binecuvântat!”

LIBERTATE ÎN IUBIRE

Piesă în trei acte

PERSOANELE:

<i>PAMFIL</i>	-	tânăr	proaspăt
licențiat în			
		psihologie	
<i>BĂRBATUL</i>	-	bărbatul cu ochelari	
		fumurii (Cosmescu	
		Ștefan)	
<i>EVA</i>	-	mătușa lui Pamfil	
<i>ELVILA</i>	-	fica mătușei	
Eva			
<i>POPOVICI</i>	-	bancher	
<i>DAVID IOAN</i>	-	unchiul lui	
Pamfil			
<i>VERONA</i>	-	fosta prietenă a lui	
Pamfil			
<i>PASCAL WAETERS</i>	-	logodnicul	
Elvilei			
<i>FRÂNCU</i>	-	profesor de istorie	
<i>DIPLOMATUL BELGIAN</i>			
<i>STWARDESA</i>			
<i>CAMERISTA</i>			
<i>INFIRMIERA</i>			
<i>GARDIANUL</i>			
<i>DR. KYRA</i>			
<i>ROBERT KADAR</i>	-	prietenul	
Veronei			
<i>PĂRINTELE POMENEȘTE</i>	-		
duhovnicul lui			
		Pamfil	

BĂIEȚII DE LA ORFELINAT

LOCUL ACȚIUNII:

România

TIMPUL ACȚIUNII:

Început de secol XXI

Pamfil, proaspăt licențiat în psihologie; tânăr cu sprâncene negre și ochii câprui, fără să depășească 1,85 m înălțime. Se află undeva spre mijlocul avionului, așezat lângă un bărbat cu ochelari fumurii. Începe dialogul între cei doi, avionul atinge cu pneurile roților pista de aterizare a aeroportului din Cluj-Napoca.

ACTUL I

TABLOUL 1

BĂRBATUL cu ochelari fumurii
(*scund, îndesat și cu părul creț*):

Se pare că ați urmărit cu interes reportajul, Domnule?!

PAMFFIL (*plictisit*):

Nu chiar!...

BĂRBATUL:

Ei, nu!... Eutanasia e un lucru bun!
Urechile mele nu mă mint!
(*zâmbind ironic*)

PAMFIL (*mirat*):

Cum urechile?

BĂRBATUL (*simțind nevoia să mărturisească*):

Eu sunt orb, Domnule, de la vârsta de șapte ani! Știți... m-am jucat cu o grenadă rămasă uitată de la cel de-al doilea război mondial, în apropierea casei noastre. Am încercat s-o desfac și rezultatul se vede... Ochii mi s-au închis pentru totdeauna.

PAMFIL (*tulburat*):

Vai, dar ce-mi spuneți?! Eu credeam...
(*este întrerupt*)

BĂRBATUL (*hotărât*):

Să nu mai credeți! Este așa cum vă mărturisesc.

(*după o mică pauză reia discuția cu interes*)

Dar ce părere aveți despre eutanasiere. Am memorat definiția dată de doctorul olandez; de altfel, după nume, părea a fi evreu... E seducătoare pentru un om în suferință!... E seducătoare și atrage pe cei ca mine.

PAMFIL (*enervat*):

Înșelătorie! O adevărată înșelătorie. Eutanasia înseamnă ucidere și nu poate fi aprobată de nimeni și pentru nimic în lume.

BĂRBATUL:

De ce spuneți toate acestea?

PAMFIL (*cu convingere*):

Imaginați-Vă cum, după ce vi s-a administrat substanța provocatoare de moarte, sistemul D-voastră nervos este mințit și la rândul lui va încerca să ducă în eroare întreaga ființă.

BĂRBATUL (*relaxat*):

Îmi vorbiți ca un preot!

PAMFIL:

Da, Da! Dar nu uitați că sufletul este chipul lui Dumnezeu din om; el nu trebuie confundat cu psihicul. Nimic nu este mai dureros pentru un om, decât să afle că a trăit în minciună.

BĂRBATUL (*ca un înțelept*):

În viață lucrurile se petrec și altfel decât în biserică!...

PAMFIL (*insistent*):

Ce păcat că nu ați putut vedea bolnavul din reportaj!

(*este întrerupt*)

BĂRBATUL (*stăpân pe el*):

Și dacă-l vedeam ce se întâmpla?
Refuzam eutanasia? Nu-o mai recunoșteam ca
pe o soluție pentru cei ca mine?

PAMFIL (*entuziasmat*):

Da, Da! Întocmai! Bolnavul respectiv, în
timp ce se plimba prin cameră, în văzul
doctorului, a mărturisit că simte o greutate în
picioare...

(*este întrerupt*)

BĂRBATUL (*ironic*):

Ei, și ce-i nou cu asta?

PAMFIL (*enervat*):

Ascultați! Bolnavul, cu ochii deschiși, își
cerea viața înapoi. Abia atunci înțelesese că
durerea este o părticică din viață.

BĂRBATUL (*zâmbind ironic*):

Ei... și nu putea să moară frumos?

PAMFIL (*cu încăpățânare*):

Da, Da! Întocmai! Nu putea să moară
frumos, pentru că, prin eutanasia, își mințise
propriul său eu profund, sufletul.

(*este întrerupt*)

BĂRBATUL (*cu aer grav*):

Nu am văzut, dar am auzit!

PAMFIL (*cu fața luminată*):

Fericiți cei ce au crezut și nu au văzut.

BĂRBATUL (*bine intenționat*):

Da, aveți dreptate! Iisus a întrebat de fiecare dată: „Vrei să fii sănătos?” și-l vindeca pe om; nu-l ucidea pentru a-l scăpa de suferință.

(*intervine stwardesa*)

STWARDESA (*cu voce poruncitoare*):

Domnilor, Vă rog, scoateți-vă centurile! Tovarășii D-voastră de călătorie au coborât din avion de aproape cinci minute.

(*Intimidați, cei doi coboară: unul sprijinindu-se de scaune, iar celălalt în baston*)

TABLOUL 2

Pamfil sună la ușa casei mătușii Eva. Elvila, fată frumoasă, cu ochii ca cerul și buzele cărnoase, cunoaște pe Pamfil.

CAMERISTA (*deschide ușa*):

Ce doriți, Domnule?

PAMFIL (*întinzându-i pardesiul*):

Sunt nepotul D-nei Eva; o vizitez pentru prima dată! Nu este acasă?

CAMERISTA (*fâstâcită*):

Știți... Patroana obișnuiește să doarmă între unu și trei după amiază; încerc să văd dacă este în biroul de lucru, dacă nu...

(este întreruptă de sonerie)

PAMFIL:

Se vede că mătușa Eva vă cheamă la birou!...

CAMERISTA *(revine după trei minute):*

Vă rog să poftiți, Domnule!

PAMFIL *(cu voce clară, dar emoționat):*

Sărut mâna, mătușă Eva! Sărut mâna!
Sunt Pamfil, nepotul din Regat!...

EVA *(primitoare):*

Iată-te, în sfârșit, în Cluj! Să fi trecut douăzeci de ani de când nu te-am mai văzut.
Dar câți ani ai tu?

PAMFIL:

24 de ani, mătușă Eva.

EVA *(mirată):*

Doamne, cum semeni cu sora mea,
Aglaiă.

PAMFIL (*răscolit și întristat - după o mică pauză*):

S-au dus cu toții!... Casa a ars până-n temelii, iar flăcările au mistuit pe toți cei dragi mie.

EVA (*cu lacrimi în ochi și privind pe Pamfil cu milă*):

Știu, Știu... Cred că este o încercare de Sus!

PAMFIL (*cu lacrimi în ochi*):

Dar ce încercare!...

EVA (*cu mâna dreaptă prinde pe după braț pe Pamfil și-l obligă să se așeze pe canapea*):

- Pamfil, acum totul s-a dus; bucură-te că ești cu mătușa Eva... Uită ce-a fost!

(*intră Elvila*)

ELVILA (*cu un zâmbet blând, plin de neîncredere*):

- Bounjour, maman, ce s-a întâmplat? De ce vă ștergeți la ochi?

EVA (*tresare*):

A a a, bine ai venit, Elvila; vino să-ți prezint pe verișorul tău de peste munți.

(*intervine Pamfil*)

PAMFIL (*către Elvila*):

Observ că sunteți foarte curajoasă;
prezența mea nu v-a impresionat deloc!

ELVILA (*încurcată*):

A, nu! Am trăit câteva clipe de coșmar...
Credeam că s-a întâmplat ceva grav!...

(*încep cu toții să râdă*)

(*din nou Elvila*)

- Bănuiesc că nu ești însurat!

(*se uită în ochii lui Pamfil*)

Uite, eu cred că sunt îndrăgostită!

(*cu obrăznicie*)

Spune, tu ai iubit pe cineva?

PAMFIL (*rostește tărăgănat, căzând pe gânduri*):

Dacă insiști, fie, Vă povestesc!...

ELVILA (*curioasă*):

Da, Da, spune, te rog!

PAMFIL (*îngândurat*):

Am iubit pe Verona! De fapt, și acum o
mai iubesc!

ELVILA:

Dar ce s-a întâmplat?

(*foarte curioasă să afle*)

Spune!

PAMFIL (*ca un om neînțeleș de iubită*):

Mustrată de conștiință, pentru faptul că a fost violată, Verona a refuzat cu desăvârșire să-mi permită să-o mai văd...

(tace și oftează)

Și acum o mai iubesc!... Dar..., în zadar!

ELVILA *(emoționată):*

Vai, ce trist, ce trist!

(intervine Eva)

EVA *(privind cu îngrijorare pe Elvila):*

Prostii! Prostii! Nu-l crede! E de necrezut; o astfel de întâmplare se petrece numai în filmele cu Barbara Streisen și Robert Recford.

PAMFIL *(dându-și seama de situația creată):*

Aveți dreptate, mătușă Eva! Dar ce v-am spus este adevărat.

EVA *(insistând):*

Ceea ce este pentru tine, este pus deoparte; te așteaptă! Dar spune: Ai vreo pregătire profesională? Ai învățat să faci ceva? Ai putea să lucrezi la firma noastră? Ce zici?

(râde)

Hai, mărturisește!

PAMFIL *(încurcat):*

Da, mărturisesc... Aș dori mult să am o slujbă... Facultatea de psihologie mi-a dat posibilitatea să citesc mult și multe; în plus, stăpânesc bine franceza și cu ceva dificultăți în exprimare și engleza.

EVA (*bucuroasă*):

Bravo! Foarte bine! Cred că scrii și frumos?

PAMFIL (*râzând*):

Scrierea o am excelentă!... Dar numai atunci când scriu la computer!

EVA (*încurcată*):

Mă rog!... De așa ceva avem mare nevoie. Soțul meu, David, te va iniția în lumea afacerilor... Chiar mâine te voi trimite cu o scrisoare la bancherul Popovici; ce zici?

PAMFIL (*entuziasmat*):

Dar credeți că aș putea refuza, mătușă Eva?

(*camerista anunță că masa este gata*)

CAMERISTA:

Masa este servită, D-nă Eva!

(*Ies toți trei*)

TABLOUL 3

*Este ora nouă. Banca Centrală, sediul
bancherului Popovici.*

PAMFIL (se adresează gardianului):

Doresc să vorbesc cu d-l Popovici!

PORTARUL (binevoitor):

Cu D-l Popovici! A, da, poftiți, Vă rog!

Urcați la etaj și bateți la ușa din față.

(Pamfil urcă și bate la ușa)

POPOVICI (bărbat la 50 de ani, cu
cearcăne mari la ochi, fire bolnăvicioasă, dar
disciplinată):

Îmi pare bine că ați venit; dar să vă
mărturisesc ceva: Ciudat! Cât de mult
semănați cu fiica mea, Carolina.

(oftează)

Sărmana de ea!

PAMFIL (nedumerit):

Poftim?

POPOVICI:

Eiii..., cu fiica mea s-a întâmplat ceva
trist... Nu v-a povestit mătușa Eva?

PAMFIL:

Nu a avut când!

POPOVICI (oftează):

Ciudat! Ce ciudat! Dar cum semănați cu ea!

(arată cu mâna spre tabloul agățat pe perete)

- O vedeți! Ea este fiica mea! Mai bine zis a fost...

(își aduce mâna la frunte)

PAMFIL *(nedumerit):*

Pardon! Ce spuneți? De ce spuneți că a fost?

POPOVICI *(cu voce slabă):*

Da, a fost, pentru că nu mai este!... S-a sinucis din cauza unui soț parvenit.

PAMFIL *(surprins):*

Cum? Vai, ce păcat!

POPOVICI *(ca un judecător):*

Nu uitați însă, Dumnezeu nu Doarme! Au trecut doi ani de atunci și fostul meu ginere se află într-un cărucior; primește hrană cu lingurița. Dar...

(este întrerupt de sunetul strident al telefonului; vorbește la telefon)

PAMFIL:

Este cumva mătușa Eva!

POPOVICI:

Da, mătușa Eva! Se încredințează de sinceritatea nepotului său. Vă cheamă de urgență!

PAMFIL:

A, da! Vă rog să mă iertați!...

(iese Pamfil, nu înainte de a strânge mâna bancherului și de a mai privi încă o dată fata din tablou)

TABLOUL 4

Din nou acasă la mătușa Eva. Pamfil găsește pe unchiul David Ioan în sala de baie. Unchiul David este un bărbat de 50-55 ani, față netedă, sprâncenele stufoase și nasul proeminent.

PAMFIL (surprins):

Doamne, ce hazliu!

EVA (convinsă):

Ba, nu e hazliu de loc! Numai astfel capeți un ten curat și proaspăt.

DAVID (*iese din sala de baie după cinci minute de la venirea lui Pamfil, tulburat fiind de prezența acestuia*):

Ei bine, dar ce-nseamnă toate acestea! Să nu mă anunți tu că a sosit nepotul? E nemaipomenit!

EVA (*râzând*) (*lăsând să i se vadă dentiția ordonată, iar cu mâna dreaptă, îndepărtând părul castaniu din ochi*):

- Nu crezi că e cazul să te îmbraci?

DAVID (*în timp ce-și aranja cravata în oglindă*):

Pamfil! Nu te-ai întrebat nici o dată de unde vine numele meu, David?

PAMFIL (*cu seninătate*):

De la regele David!

DAVID:

Într-adevăr, tatăl meu a fost un habodnic evreu. Iubea arta și pe Iahve.

PAMFIL:

Cum? Făcea rugăciuni?

DAVID:

Da! Cred că și rugăciunile tatălui meu au fost auzite!

Evreii s-au reîntors în țara lor.

PAMFIL (*surprins*):

Ce v-ar fi făcut tatăl D-voastră, încă bătrân fiind, dacă ar fi aflat că v-ați botezat?

DAVID (*răspunde scurt și apăsător*):

M-ar fi alungat de la casa lui.

(*tăcere*)

(*în acest timp, Elvila, care asistase la discuție, îl rupe pe Pamfil de unchiul David pentru a-i arăta colecția de tablouri*)

ELVILA:

Vino, Pamfil! Lasă-l pe tata cu poveștile lui!...

PAMFIL:

Dar...

(*ies amândoi de mână*)

Elvila (*în fața tablourilor*):

Îți place, Pamfil?

PAMFIL (*cu uimire*):

Sunt foarte frumoase, dar nu sunt ca numele lui Dumnezeu.

ELVILA:

Se vede că nu cunoști ce a afirmat Hegel!

PAMFIL:

Ce anume?

ELVILA:

Hegel arată că frumosul din artă este superior frumosului din natură.

PAMFIL:

E prea puțin ceea ce spui; nu mă poți convinge!

ELVILA (*pe un ton certăreț*):

Ascultă: „Hegel afirmă că universul este ideea absolută, care se află în mișcare dialectică: într-o a doua fază, ideea absolută se metamorfozează în obiectele din natură”.

PAMFIL (*râzând*):

E prea puțin ce spui; nu mă convinge!

ELVILA (*pe același ton*):

„Hegel afirmă că universul este ideea absolută, care se află în mișcare dialectică: într-o a doua fază, ideea absolută se metamorfozează în obiectele din natură. Această ipostază reprezintă un aspect degradat, inferior, al ideii absolute: în cea de-a treia fază se realizează o sinteză între natură și idee, sinteză ce se întruchipează în creațiile umane: artă, religie, filozofie. Acum se înțelege de ce frumosul din artă este superior frumosului din natură.”

PAMFIL (ca unul care cunoaște adevărul):

Și totuși, nu mai convins!...

ELVILA (enervată peste măsură):

Dacă-i așa, atunci spune opinia ta.

PAMFIL (hotărât):

Ai auzit de Nichifor Crainic?

ELVILA:

Da, am auzit!

PAMFIL (cu voce tare):

Ascultă cu atenție: „Frumosul sofianic: frumusețea există obiectiv și transcendent; e însuși numele lui Dumnezeu întipărit în tipare de lumină în creație; la farmecul ei participă prin contemplație... A reda ceva din acest farmec e menirea geniilor care au creat arta omenirii”. Și ca să-ți răspund complet, Hegel a fost unul dintre acele genii!...

ELVILA (lăsând mâna să-i cadă pe după gâtul lui Pamfil):

Frumoasă pledoarie în favoarea unui scriitor și gânditor român, dar totuși...

(emoționată)

Eu nu sunt așa cum par; cred că mi-ai ghicit firea!...

PAMFIL (*simțind dorința Elvilei de a fi auzită și iubită*):

Încă n-am avut timp să cunosc așa de bine pe verișoara mea!...

(*este întrerupt de mătușa Eva*)

EVA:

Ei! Ce-i cu voi?

PAMFIL (*fără putere de a se îndepărta de Elvila*):

Ce bine ai făcut că ne-ai lăsat singuri, mătușă Eva. Am putut filozofa pe marginea acestor opere de artă.

(*Elvila își trage mâna*)

EVA (*temătoare și bănuitoare*) (*după câteva secunde*):

De fapt, am avut de gând să stau puțin de vorbă cu unchiul tău... Vă las singuri!...

ACTUL II

TABLOUL 1

Pamfil intră într-un bar de pe strada Clujului. Într-un separeu, imediat la stânga uşii de la intrare, Verona cu un individ pletos şi înalt.

VERONA (*nespus de bucuroasă*):

Extraordinar! Extraordinar! Tu eşti Pamfil? Tu, vechiul meu prieten!
(*îi sare cu braţele de gât*)

ROBERT (*individul pletos*):

Nu mă primiţi şi pe mine?
(*fără să aştepte, strânge de mână pe Pamfil şi se recomandă*)
- Robert! Robert Kadar.

PAMFIL (*cu ezitare*):

Încântat...

VERONA (*curioasă*):

Locuieşti departe, Pamfil?

PAMFIL (*minte*):

Cam departe..., lângă Grădina Botanică, chiar acolo, într-o mică cămăruţă. Dar tu, Verona, cum ţi-ai aranjat viaţa aici?

VERONA (*se preface*):

În curând voi avea de lucru. Locuim împreună în cartierul Grigorescu; peste trei luni intenționăm să ne căsătorim.

PAMFIL:

Ești o femeie teribil de originală! Nu gândeam vreodată să te întâlnesc, după atâta timp, în inima Transilvaniei.

VERONA:

Am să-ți povestesc mâin...

(Robert o trage de mână în ringul de dans)

(Verona strigă din ring)

VERONA:

Pamfil, îți urez succes!

PAMFIL:

Și eu ție! Pa!

(iese din bar tulburat)

TABLOUL 2

Familia David Ioan dă o serată cât se poate, de cochetă. Elvila trebuie să se pronunțe asupra cererii în căsătorie. La

serată, în afară de jurnalistul belgian, Pascale Wauters, logodnicul Elvilei, mai sunt prezenți: doctorul Karol Mihai cu soția, bancherul Popovici, însoțit de secretară, Frâncu Horia, profesor de istorie, actrița Marga Pop, un biet comerciant, un tânăr necunoscut și un bărbat cu părul creț și ochelari fumurii, ce părea a fi orbul din avion. O tânără blondă cântă la pian. Cu toții privesc pe Pamfil ca pe un intrus.

MARGA POP (*arătând cu capul spre Pamfil*):

Îl ține de braț, nu din iubire, ci din inocență sufletească; locul lui nu era aici. În acest moment toată lumea așteaptă pe Pascale Wauters.

(tânărul necunoscut îi face semn că se apropie Elvila cu Pamfil)

(trec mai întâi pe lângă Bărbatul cu ochelarii fumurii)

BĂRBATUL (*bucuros*):

Data trecută am avut onoarea să vă cunosc într-o expunere amănunțită privind eutanasia. Regret mult că, în graba plecării, am uitat să mă prezint: Sunt Cosmescu Ștefan, moștenitorul de drept al minei de aur Pucioasa din munții Apuseni.

PAMFIL (*râzând*):

Nu vă scuzați; niciodată nu e prea târziu pentru doi oameni care se apreciază reciproc.

BĂRBATUL:

Va să zică, e adevărat ceea ce se spune de dumneavoastră: om inteligent și plăcut la vedere! Spiritul dumitale de observație te va ajuta în lumea afacerilor.

(sunt întrerupți de apariția jurnalistului belgian)

POPOVICI (strigă):

Mai este cazul să ne mirăm de venirea D-l Wauters? Acum totul este limpede! Lucrurile vorbesc de la sine!

PASCAL W. (cu vocea sugrumată de emoție):

Doream atât de mult să vină clipa aceasta...

(se apropie de Elvila și o sărută de trei ori; nu înainte de a privi pe Pamfil cu dispreț)

ELVILA (încurcată):

Ce bine că ai venit, Pascal.

PASCAL W.:

La tine totul e perfecțiune..., chiar și instabilitatea!...

ELVILA (cu voce scăzută):

Încă nu ți-am făcut nici o mărturisire...
(intervine unchiul David)

DAVID (privind spre invitați):

Domnilor, am o propunere: Să bem
șampanie! Pofțiți și serviți-Vă!
(atmosfera se înviorează)

FRÂNCU H. (se apropie de jurnalistul belgian):

Ei, Monsieur Wauters, ce părere aveți
despre situația minorităților care trăiesc în
Transilvania? Cum trăiesc ele?

PASCAL W. (destins):

În această privință, mi-aș permite să vă
citez pe Milton G. Lehrer, care, în cartea
„Ardealul Pământ Românesc”, scria:
„Minoritățile trăiesc în Transilvania ca într-un
adevărat Eden, fiind de multe ori invidiate de
însăși nația majoritară.”

FRÂNCU H. (entuziasmat):

Bravo, bravo! Sunteți sincer și îndrăzneț;
Bravo!

PASCAL W. (politicos și scuzându-se că
trebuie să plece):

Am convingerea că am spus adevărul.
(*intervine Bărbatul*)

BĂRBATUL (încercând să schimbe subiectul):

Să știți că dragostea nu e ca mine!... Dragostea este așa cum a descris-o Apostolul Pavel, și anume: „Dragostea toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată.”

(*intervine Pamfil*)

PAMFIL (*ca omul care caută de mult să intervină în discuții*):

Astăzi, nouă ni se potrivesc cuvintele lui Rainer Maria Rilke: „Instinctul s-a făcut dor, pofta unui bărbat de o femeie s-a făcut năzuință între oameni...”

(*se face liniște. În cele din urmă Pascal W. Sparge gheața*)

PASCAL W.:

Felicitation! Mi-ați întărit buna impresie despre poporul D-voastră. Dar acum, Vă rog să-mi dați voie să spun Elvilei că va trebui să aștepte câteva luni până la întocmirea actului de căsătorie!

(*intervine unchiul David*)

DAVID IOAN (*surprins și disperat*):

Nu-i nimic! Dar să aflăm de ce această amânare?

PASCAL W. *(cu voce scăzută):*

Meseria de jurnalist mă obligă să merg în Rwanda pentru trei luni; am de făcut câteva reportaje cu privire la conflictul dintre cele două etnii: tuții și wtu.

DAVID I. *(enervat):*

Cum? Nu se poate?

PASCAL W. *(tulburat):*

Îndrăznesc să vă anunț că poimâine, în data de 13, voi decola cu avionul de pe aeroportul Otopeni...

(se oprește, privește spre Elvila și spune:)

- Elvila, te iubesc și te rog să mă aștepti.

ELVILA *(ușurată și puțin prefăcută):*

Aștept acea zi de fericire! Te voi aștepta!

TABLOUL 3

După trei luni de zile. Case familiei David. O atmosferă deprimantă, de neliniște

și încordare. Diplomatul belgian înmânează un teanc de scrisori domnișoarei Elvila.

DIPLOMATUL (*zâmbind*):

Vă rog să mă scuzați, domnișoară Elvila, întârzierea se datorează îmbolnăvirii mele. Aflați că am fost plecat din România timp de două luni. Dar, iată, acum aveți ce citi!...

ELVILA (*privește nedumerită la teancul de scrisori*):

În sfârșit!... Cred...

(*mătușa Eva, printr-un gest necontrolat îi trage scrisorile din mână*)

DIPLOMATUL (*grăbit*):

Pe mine vă rog să mă scuzați... Trebuie să plec. Au revoir.

EVA (*fără să dea importanță celui care pleacă*) (*cu un ton grav*):

Voi citi eu pentru toți:

„Logodnica mea iubită,

Gândurile mele te urmăresc ceas cu ceas, ceea ce e foarte bine, căci evenimentele care se petrec aici, par a îndepărta ființele dragi; mă fac să mă simt în infern. Nici gorilele nu-și mai recunosc împrejurimile – totul fiind cenușă și întuneric –; peste tot vezi numai cadavre decapitate. Nici nu știi care pe care se ucid; care sunt tuții sau care sunt

wtu. De pildă, am asistat într-o zi, ascuns fiind în brus, la o scenă oribilă: un grup de zece doisprezece călăi, au așezat în genunchi, cu capul spre interior, o mulțime de copii, femei, bătrâni. Unul dintre ei, cu un satâr mare, un fel de sabie, cu ajutorul căreia îți faci loc de trecere printre liane; deci cu o astfel de sabie, decapita pe acei sărmani neajutorați. Cu fiecare lovitură barbară, un cap cădea sărind pe pământ, ca și cum și-ar fi căutat trupul de care fusese legat. Și dacă te simți puternică și crezi cele relatate, înțelege că acum, când îți scriu aceste rânduri, cartierul nostru este încercuit de rebeli. Dacă voi scăpa, să știi că sunt gata să sosesc în orice moment.

Te iubesc neîncetat,

Pascal.

P.S. Vă mulțumesc pentru zilele frumoase petrecute împreună.”

ELVILA (*cu milă ca pentru cineva cunoscut*):

Nu! Nu se poate!...

(*iese din cameră, lăsând să i se vadă căzând câteva lacrimi*)

EVA (*încercând să se stăpânească*):

Elvila, Elvila, nu pleca!... Pregătește bagajele! Măine, pe vremea asta, vom fi la vila noastră din Olănești.

DAVID IOAN (care până atunci stătuse liniștit în fotoliu):

Chiar așa! Da, chiar așa! Măine vom fi la Olănești.

(se ridică și pleacă după Elvila)

TABLOU 4

Din nou la Cluj. Elvila, mătușa Eva și unchiul David coboară din autoturism, ajutați la bagaje de șofer. Un grup de elevi gălăgioși trec pe lângă mașină. Pamfil privește din ușa de la intrare.

DAVID I. (vesel):

Hei, băieți! Oricine vrea să mă vadă este bine venit!

BĂIEȚII (cu timiditate și în cor):

Să trăiți, Domnule Director. Vă rugăm să ne scuzați...

(și își continuă drumul)

EVA (pusă pe hartă):

Pentru ce i-ai împiedicat să intre?

DAVID:

De ce nu?

(râde)

N-am nici un motiv să mă feresc sau să mă ascund de cineva; doar știi bine că băieții aceștia de la orfelinat nu sunt chiar așa de

îndrăzneți. De altfel, nu mă văd ei, ori de câte ori merg să le fac donații?

EVA (*satisfăcută*):

Bine, bine..., ai dreptate; să intrăm.

ELVILA (*cu brațele ridicate către Pamfil*):

Îți aduci aminte că am promis un cadou?

PAMFIL (*lăsându-se îmbrățișat*):

Mi-aduc aminte!

ELVILA (*intimidată*):

Poftim, e pentru tine!

PAMFIL (*rupe împachetarea și începe să citească la întâmplare*):

„Gândind la tine fruntea-acum mă doare.

Nu știu ce rost mai are-a mea viață

Când n-am avut o clipă de dulceață:

Amar etern și visuri pieritoare!

(*este întrerupt*)

EVA (*cu admirație*):

Ce frumos! Ce muzică a cuvântului!

DAVID (*către Pamfil*):

Să știi că am vorbit mult despre tine!

(*îi întinde mâna*)

ELVILA (cu privirea plină de admirație pentru Pamfil):

Dar de ce nu intrăm? Vreți să fim auziți de trecători?

PAMFIL (furat de chipul Elvilei):

Nici decum! După D-voastră!...

(și împinge pe Elvila în față)

ELVILA (aruncându-se pe fotoliul din sufragerie și privind pe Pamfil în ochi):

De ce Dumnezeu nu vrea să ne unim?

PAMFIL (fără a fi surprins de cuvintele ei):

Suntem așezați la doi antipozi și distanța dintre noi e atât de mare, încât iubirea ce o am pentru tine, nu poate dilua sângele nostru...

(este întrerupt de unchiul David, care între timp apăruse cu mătușa Eva)

DAVID I. (pe un ton hotărât):

Pentru voi doi rămâne una singură: iubirea sufletească.

(rușinată, Elvila părăsește camera în fugă)

PAMFIL (îngrijorat):

Pentru numele lui Dumnezeu, să nu vă închipuiți că vreau răul Elvilei, dar...
(*este întrerupt*)

DAVID I. (*nervos*):

Observ! Nu este nevoie de explicații! De săptămâna viitoare, spre binele tuturor, drumurile voastre se vor despărți. Vei fi numit director general al sucursalei băncii noastre din Râmnicu Vâlcea.

(*Pamfil rămâne singur, gânditor și cu lacrimi în ochi*)

TABLOUL 5

Pamfil la Râmnicu-Vâlcea. În fața hotelului Alutus, cineva îl trage de haină: Verona! Ușa de la autoturism este deschisă.

VERONA (*fericită*):

Ah, Pamfil! De când te caut! Am venit să-ți mărturisesc ceva... Soțul meu nu poate să facă copii; a avut oreon în copilărie...

PAMFIL (*perplex*):

Ce anume? Ce ajutor aștepți de la mine?

VERONA (*insistentă*):

Vreau să fii al meu! Cel puțin pentru o noapte!...

PAMFIL (*revenindu-și*):

Da, înțeleg... Dar fii sigură că aş vrea să te înțeleg cât se poate de bine și să-ți fiu de folos, Verona, dar este prea târziu...; sunt îndrăgostit de Elvila, verișoara mea de la Cluj.

VERONA (*insistă*):

Tocmai fiindcă eram convinsă că nu ești singur, mi-am permis să mă adresez ție, Pamfil.

(fără să o privească, Pamfil intră în mașină)

PAMFIL (*fiindu-i milă de Verona*):

Dar, te rog, ia loc în mașină.

VERONA (*fără să mai aștepte se așează pe scaun și trage portiera*):

Să nu amesteci iubita ta în afacerea asta!

...

PAMFIL (*nedumerit*):

În fond, până acum n-am înțeles prea bine ce anume urmărești?

VERONA (*destinsă*):

Dar nu-i nimic de-nțeles!

(în timp ce cu o mână lua pe Pamfil pe după cap și cu cealaltă mână îl desfăcea la pantaloni)

PAMFIL *(nervos):*
Verona! Nu se poate!

VERONA *(plină de poftă carnală):*
Trebuie să-mi dai voi, Pamfil, trebuie!
Vreau să am un copil cu tine.

PAMFIL *(fără să se mai opună):*
Dar nu te mai iubesc!...

Verona *(satisfăcută):*
Știu că nu mă mai iubești, dar vreau să fii tatăl copilului purtat de mine în pânțe.

PAMFIL:
Așa îți arăți inteligența și delicatețea ta?

VERONA *(împreunându-și trupul cu al lui Pamfil):*
Să-ți explic... dar e prea târziu... mă simt atât de bine cu tine...
(întinericul nopții i-a ferit de trecători)

ACTUL III

TABLOUL 1

Unchiul David Ioan a fost ucis în Israel. Perioadă de doliu în casa familiei mătușii Eva. Elvila, singură, scrie zilnic lui Pamfil. Pamfil la Cluj-Napoca; ascultă discuția dintre mamă și fiică.

EVA (*nervoasă peste măsură*):

De ce nu vreau să nu vă uniți? Pentru voi doi, sau pentru mine?

ELVILA (*poruncitoare*):

Te rog să ne lași în pace! Nu vreau să te mai aud!

EVA (*atingând paroxismul*):

Nu înțelegi că aveți același sânge!

(*iese Elvila din cameră*)

(*se aud bătăi în ușă; intră Pamfil*)

PAMFIL (*ca și cum n-ar fi auzit nimic*):

Sărut mâna, mătușă Eva!

EVA (*indiferentă*):

Ce împrejurare te-a adus la noi?

PAMFIL (*încurcat*):

Eu... am venit... în treacăt!...

EVA (*încercând să-și păstreze calmul*):

Să știi că Elvila nu se simte prea bine; s-a dus să se culce, și tocmai mă duceam și eu în dormitor. Am stat toată seara în picioare...

PAMFIL (*revenindu-și*):

Mătușă Eva, eu am venit să vă văd!

EVA (*fără să se mai stăpânească*):

De ce n-ai venit mai devreme? Ceasul este unsprezece și jumătate!

PAMFIL (*îndreptându-se spre ieșire*):

Credeam...

(*este întrerupt de Elvila*)

ELVILA (*în al nouălea cer*):

Hei, nu ne mai cunoști?

Ai uitat că cineva din casa aceasta vrea să rămâi? Să vezi ce haz vor face mâine colegele mele, când le voi spune întâmplarea asta...

EVA (*apucă de mână pe Elvila și o strânge tare*):

Nu înțelegi că nu se poate!

ELVILA (*stăpână pe situație*):

Ba se poate! Te rog să ne lași singuri.
(*mătușa Eva pleacă descumpănită*)

PAMFIL (*emoționat*):

Elvila, vrei să te căsătorești cu mine?

ELVILA:

Spune-mi: ești fericit acum? Azi, acum?

PAMFIL (*cu lacrimi în ochi*):

Da! Da...

ELVILA (*stăpânindu-se*):

Atunci de ce vrei să strici totul?

PAMFIL (*nedumerit*):

Dar...

(*este întrerupt*)

ELVILA (*cu lacrimi în ochi*):

Crezi că un certificat de căsătorie ne-ar aduce plus de iubire? Nu vezi pe mama cât de mult suferă din cauza noastră?

PAMFIL (*căzut în genunchi*):

Bine! Plec chiar acum, așa cum îmi dictează ochii tăi. N-am să-ți mai scriu!... Te văd pentru ultima dată!

ELVILA (*plină de iubire și disperată*):

Ridică-te, Pamfil, liniștește-te!

PAMFIL (*întru sfârșit se ridică și se îndreaptă grăbit spre ușă*):

- Adio!

(*Elvila rămâne blocată*)

TABLOUL 2

Pamfil în casa mătușii Eva din Rm. Vâlcea. Intră în hol și aude o voce cunoscută: Elvila.

ELVILA (*râzând*):

Hei, nu ne mai cunoști? Ai uitat că cineva din casa aceasta te iubește? Vreau plus de iubire; vreau un certificat de căsătorie!

PAMFIL (*sideral*):

Bine ai venit, frumoasa inimii mele.

(*o sărută și o strânge la piept*)

ELVILA (*într-un târziu*):

Ce-ți inspiră imnul beethovenian al bucuriei?

PAMFIL (*care încă nu-i venea să creadă că este cu Elvila*):

Ai zis-o! Ce legătură are muzica lui Beethoven cu noi?

ELVILA (*copilărește*):

Hai, spune! Insist!

PAMFIL (*concentrându-se*):
Să-ți spun ce simt cu adevărat?

ELVILA:
Da! Da!

PAMFIL (*ca un filozof*):
Află că ori de câte ori ascult acest imn,
un îndemn lăuntric mă cuprinde și mă
îndeamnă să trec dincolo de granițele eului
meu profund.

ELVILA (*entuziasmată*):
Bravo! Bravo! Asta doream să aud de la
tine. Află că același sentiment de împlinire îl
simt și eu. Și ori de câte ori sunt lângă tine,
aud imnul bucuriei.

PAMFIL:
Nu mă așteptam...
(*este întrerupt*)

ELVILA (*cu reținere*): În curând voi fi
mamă!

PAMFIL (*sare de bucurie*):
Cum? Când?

ELVILA (*încurcată*):

Salvarea mea a venit de la medicul etiopian din Curtea de Argeș... Eram convinsă că nu voi fi mamă niciodată, dar...

(este întreruptă)

PAMFIL *(derutat):*

Nu mă așteptam... Fie!

TABLOUL 3

Maternitatea din Rm. Vâlcea. Elvila naște o fetiță mulatră. Intră Pamfil în salon.

INFIRMIERA *(amabilă):*

Apropiați-Vă, apropiați-Vă, D-le Pamfil. Iată fetița D-voastră!

(i-o pune în brațe)

PAMFIL *(groaza îi cuprinde fața):*

O, Doamne! Nu se poate!...

ELVILA *(plângând):*

E a Ta, Pamfil; e a Ta!

PAMFIL *(strigă):*

O, Cer! De ce mi-ai făcut așa ceva? Nu-i așa, draga mea, e cu neputință să cred ceea ce văd!

ELVILA (*în genunchi*):

Iartă-mă Pamifl, iartă-mă, dragul meu!...
Am făcut-o pentru binele nostru... Ne doream
atât de mult un copil!...

PAMFIL (*strigă și dă din mâini*):

Refuz, refuz! Mă dispensez!

ELVILA (*se sufocă, dă să strige
infirmiera, cade pe mochetă*):

Pamfil, Pamfil...

(*abia mai vorbește*)

am făcut-o pentru noi...

(*începe să respire puternic*)

Pamfil, crede-mă, numai gravidă puteam
să...

(*i se oprește brusc respirația*)

INFIRMIERA (*impacientată*):

Nu mai are puls!

(*fuge după doctor*)

PAMFIL (*se apleacă peste Elvila*):

Nu murii, Elvila. Te-am iertat. Știu că
pentru noi doi ai făcut-o... Numai gravidă, te
lăsa mătușa Eva să te măriți cu mine; știu!

(*intră doctorul*)

DOCTORUL (*pune stetoscopul pe
pieptul Elvilei*):

A murit. Nașterea i-a fost fatală. Inima ei era bolnavă.

(Pamfil iese fără să privească împrejur)

TABLOUL 4

După douăzeci și cinci de ani de la moartea Elvilei. Pamfil este internat în propria-i clinică. Verona anunță căsătoria lui Iosif, fiul lui Pamfil, cu Mara, fiica Elvilei.

PAMFIL (strigă):

Simt nevoia să mărturisesc! Simt nevoia să mărturisesc! Aduceți-mi-l pe părintele duhovnic!...

INFIRMIERA (nedumerită):

Ce s-a întâmplat D-le Pamfil? De ce strigi?

PAMFIL:

Vreau pe părintele, pe părintele...

(și vocea lui se auzea din ce în ce mai slab)

PĂRINTELE POMENEȘTE (intră în grabă) (către Pamfil):

Trebuie să vă împărtășesc! Trebuie.

PAMFIL (cu vocea sepulclară):

Părinte, eu am omorât pe Elvila...

(intră doctorul Kyra)

DR. KYRA *(luând pulsul lui Pamfil):*
Prea târziu, părinte! Prea târziu...
(îi întrerupe o voce de femeie: Verona)

VERONA *(resemnată):*
Ce păcat!... Ce păcat!... Venisem să-i
anunț căsătoria lui Iosif, fiul lui, cu Mara, fiica
Elvilei... Ce păcat!
(începe să plângă)

PĂRINTELE POMENEȘTE *(curios
peste măsură):*

Cum? A avut și un fiu? Eu, ca duhovnic al
lui, n-am știut!...

VERONA *(în timp ce-și șterge lacrimile
de la ochi):*

Da! E rodul pântecului meu! E fiul
nostru!

PĂRINTELE POMENEȘTE *(lăsând să-i
scape un oftat):*

Iată, necunoscută Doamnă, de ce iubirea
trebuie să învingă libertatea, căci iubirea nu
știe de moarte.

(rămâne singur cu cadavrul)

CUPRINS

<i>CÂNTAREA FIILOR LUI MOISE.....</i>	<i>5</i>
<i>PIEIREA SODOMEI.....</i>	<i>27</i>
<i>SUPRAOMUL.....</i>	<i>37</i>
<i>BICIUL NEVINOVĂȚIEI.....</i>	<i>49</i>
<i>LIBERTATE ÎN IUBIRE.....</i>	<i>85</i>